

Nr. 7 (299)

Anul X
18 februarie 1961

Vacanță
studențească

(pag. 24)

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

FOTOCRONICĂ ELECTORALĂ

Maistrul strungar Nagy Iosif de la uzinele de vagoane „Gheorghi Dimitrov” din Arad, candidează în circumscripția electorală nr. 12 Curtici, pentru alegerile de deputați în Marea Adunare Națională. Iată-l stînd de vorbă cu un grup de alegători din Zimandul Nou. →

La școala elementară nr. 114 din București alegătorii din cartier s-au întîlnit cu Elena Ploșoreanu, muncitoare la fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej”, candidată în alegerile de deputați în Sfatul popular al ralonului Nicolae Bălcescu. ↓

Centrele de afișare a listelor de alegători sînt cercetate de cetățeni din zori și pînă în seară. Iată un aspect de la centrul de afișare nr. 1 al ralonului V. I. Lenin din București.

La o casă a alegătorului din comuna Ileanda, ralonul Dej, regiunea Cluj. ←

PREZENTUL ȘI VIITORUL CRAIOVEI

Vechiul oraș al banilor craioveni se schimbă... Casele cu fațade vopsite în galben pal, coșcovite de vreme, străduțele înguste, bune doar pentru traficul de birje, dispar pe nesimțite. Toate intră treptat în lumea amintirilor... Statisticienii înregistrează această schimbare notând cifre care dezvăluie ritmuri necunoscute până acum în acest oraș. Să luăm coloana suprafețelor clădite: 1958... 2.670 m p; 1959... 6.930 m p; 1960... 16.000 m p. Echivalentul cetățeanului al acestor cifre îl constituie blocurile din zona centrală a orașului, peste care orice craiovean își plimbă privirile cu dragoste și mândrie.

În vechiul oraș al banilor se schimbă și mentalitatea oamenilor... Craiovenii sînt mai grijulii față de aspectul străzii lor, participă la acțiunile obștești și, în adunări cetățenești, dezbate cu pasiune probleme care solicită rezolvări imediate. Deputații au avut mereu de lucru. Căci cui se adresează în primul rînd cetățeanul, dacă nu deputatului său? Și datorită unor deputați ca Elena Diaconescu, Dumitru Crăciun, Iosif Kautil, Ion Mîndruleanu și alții ca ei s-a introdus lumina electrică pe unele străzi, s-au pavat altele, s-a îmbunătățit

Un recensămînt din anul 1947 arată că în Craiova existau 176 ateliere mici, 106 firme comerciale, 86 asociații particulare de transport, dar nici o întreprindere de interes național! Abia în anii puterii populare Craiova a început să se industrializeze. Astfel, au luat ființă: uriașa întreprindere „Electroputere”, care fabrică transformatori și mașini electrice rotative, uzina de mașini agricole „7 Noiembrie”, fabrica de textile „Independența”, fabrica de paste făinoase „Partizanul”, atelierele „IRA 8” etc. Iar la marginea Craiovei s-a deschis de curînd un vast șantier unde va fi construit un mare combinat chimic, care va produce îngrășăminte azotoase, îngrășăminte chimice, butanol, acid acetic etc.

Altădată orașul acesta era capitala unei regiuni „eminamente agricole”. Azi industria își croiește un loc de frunte aici. Și dacă se poate vorbi de o dezvoltare a orașului, aceasta se datorează în primul rînd succeselor dobîndite de muncitorii uzinelor și fabricilor craiovene. Marile întreprinderi „Electroputere” și uzina constructoare de mașini agricole „7 Noiembrie” au dat un ritm nou dezvoltării Craiovei. Iar marele combinat chimic care se va construi în apropierea localității va stimula și mai mult ritmul de dezvoltare al orașului. În fotografie: la standul de probă al întreprinderii „Electroputere” în timpul încercării unui motor de tracțiune.

transportul auto, s-au introdus conducte de apă, s-a deschis o nouă „Alimentară” într-un cartier etc. Iar cine va avea răbdare să citească sutele de dări de seamă ale deputaților, ținute în fața cetățenilor din circumscripțiile lor, va constata că mii de cetățeni au prestat zeci de mii de ore de muncă voluntară numai pentru plantarea de flori și pomi. Craiovenii simt nevoia să facă bătrînul lor oraș mai frumos...

Iată un fenomen interesant: mii de craioveni circulă de zeci de ani pe aceleași străzi mărginite de case dintre care multe au aproape vîrsta unui secol, dacă nu mai mult. Mîncă, se odihnesc și visează în odăile cu ziduri vechi. Dar cei mai mulți nici nu știu că, exact în aceleași momente în care ei își desfășoară activitatea diurnă, pe locul casei lor se înalță o altă clădire nouă, cu ferestre luminoase și fațadă albastră! Pe planșetele proiectan-

Constantin Avram, un harnic mecanic de locomotivă de la depoul C.F.R.-Craiova, candidează în circumscripția electorală orășenească 133.

Se numește Zoican Constanța. Are 23 de ani. Este una din bobinatoarele fruntașe ale uzinei „Electroputere” și o harnică activistă pe tărîm obștesc. Iată de ce cetățenii din circumscripția electorală orășenească 45 au propus-o drept candidata lor în alegerile de la 5 martie.

șilor se nasc, în clipele acelea chiar, blocuri noi! Dispar străzi pe care s-au plimbat de atîtea ori și se nasc altele pe care nici nu le bănuiesc. Proiectanții trasează viitorul Craiovei.

Calea Unirii... Care dintre craioveni nu-i cunoaște linia sinuoasă? Dar încă de pe acum profilul ei se schimbă. Desfășurîndu-se pe o lărgime de 44 de metri, se va transforma într-un bulevard cu spații verzi. Au

Întreprinderea „Electroputere” este cea mai mare fabrică de utilaj electric din țară. Produsele ei sînt cunoscute pînă departe, în India, R. D. Vietnam, R.A.U., R. D. Germană etc. Dintre succesele obținute de muncitori în anul 1960 notăm: fabricarea transformatorilor de 31.500 kVA (care au o greutate de 88 tone!), a transformatorilor de 40.000 kVA (cu o greutate de 96 tone), a autotransformatorului de 60.000 kVA etc. Nu există regiune din țară unde să nu se fi montat asemenea transformatori.

Primăvara și toamna pe ogoarele Olteniei și ale multor altor regiuni din țară poți întîlni semănătorile fabricate la „7 Noiembrie”, una din marile întreprinderi ale Craiovei.

și început să se construiască mari cvartale de locuințe, care vor însuma la început 760 de apartamente, numărul lor ridicîndu-se în 1965 la 2.500. Centrul vechi al orașului, unde s-au găsit frumoase soluții arhitecturale pentru armonizarea noilor blocuri cu stilul vechilor clădiri, va fi terminat și va avea în 1965 clădiri cu 1.400 de apartamente.

Sfîrșitul planului de șase ani va marca realizarea unui vechi vis al craiovenilor: noul Teatru Național. Amplasat în plin centru, în locul actualei piețe, el va fi îmbrățișat de jur împrejur de o zonă verde. Nu se cuvine să uităm nici complexul sportiv: întins pe 20 de hectare, va avea un stadion de 25.000 de locuri, o sală de sport de 3.000 de locuri și alte numeroase terenuri pentru jocurile sportive.

Clădiri publice și blocuri noi, lumină fluorescentă, străzi largi, asfaltate, iată cîteva imagini din viitorul Craiovei. Un viitor care e atît de aproape.

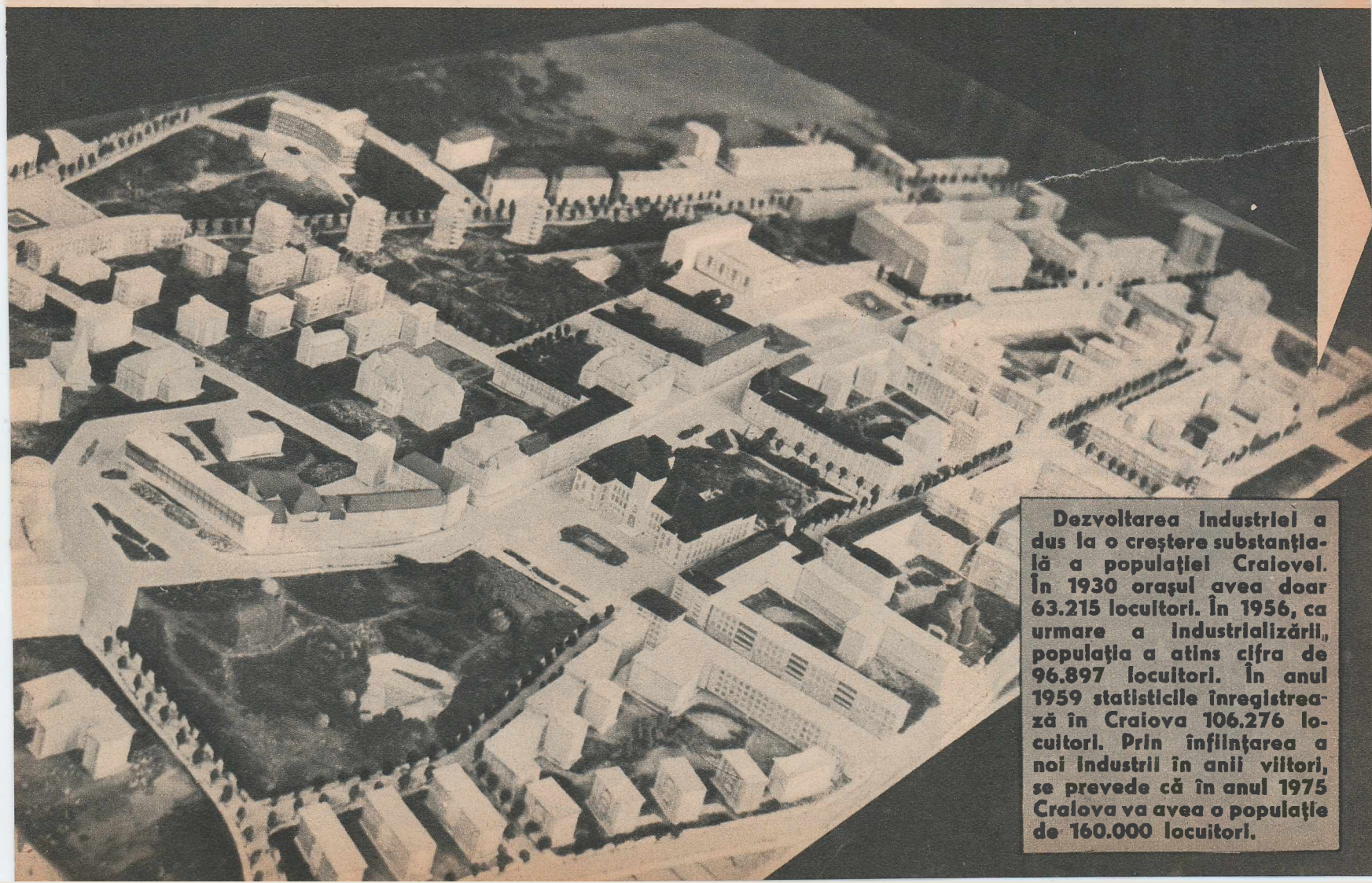
I. CORIBAN

Fotografii de S. STEINER

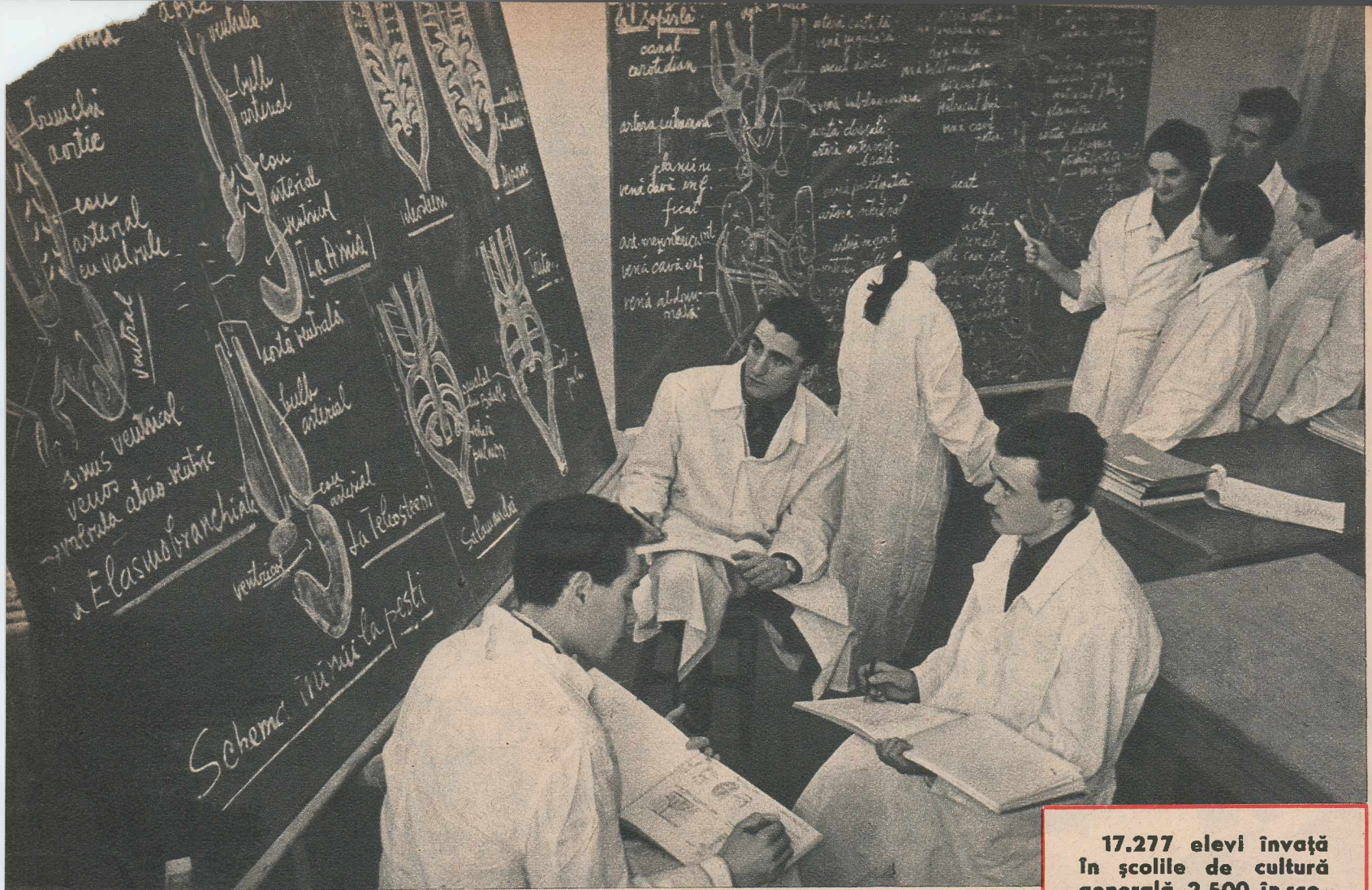
Craiova se transformă... Noile blocuri construite în ultimii ani au întinerit centrul orașului. Și e doar începutul...

Tehnicienii fac măsurători pentru amplasamente, inginerii și arhitecții lucrează la planurile viitoarelor clădiri. Cum va arăta, deci, Craiova în anii următori? O întrebare legitimă pe care v-o satisfacem publicînd unul din proiectele de machetă ale centrului Craiovei.

Dezvoltarea industriei a dus la o creștere substanțială a populației Craiovei. În 1930 orașul avea doar 63.215 locuitori. În 1956, ca urmare a industrializării, populația a atins cifra de 96.897 locuitori. În anul 1959 statisticile înregistrează în Craiova 106.276 locuitori. Prin înființarea a noi industrii în anii viitori, se prevede că în anul 1975 Craiova va avea o populație de 160.000 locuitori.

17.277 elevi învață în școlile de cultură generală, 2.500 în școlile profesionale, 1.600 în școlile tehnice, iar 1.757 de studenți frecventează cursurile de zi ale institutelor de învățământ superior din Craiova. De asemenea, pentru buna desfășurare a învățământului, în Craiova s-au înființat 12 școli de 7 ani, 10 școli profesionale, 6 școli tehnice etc.

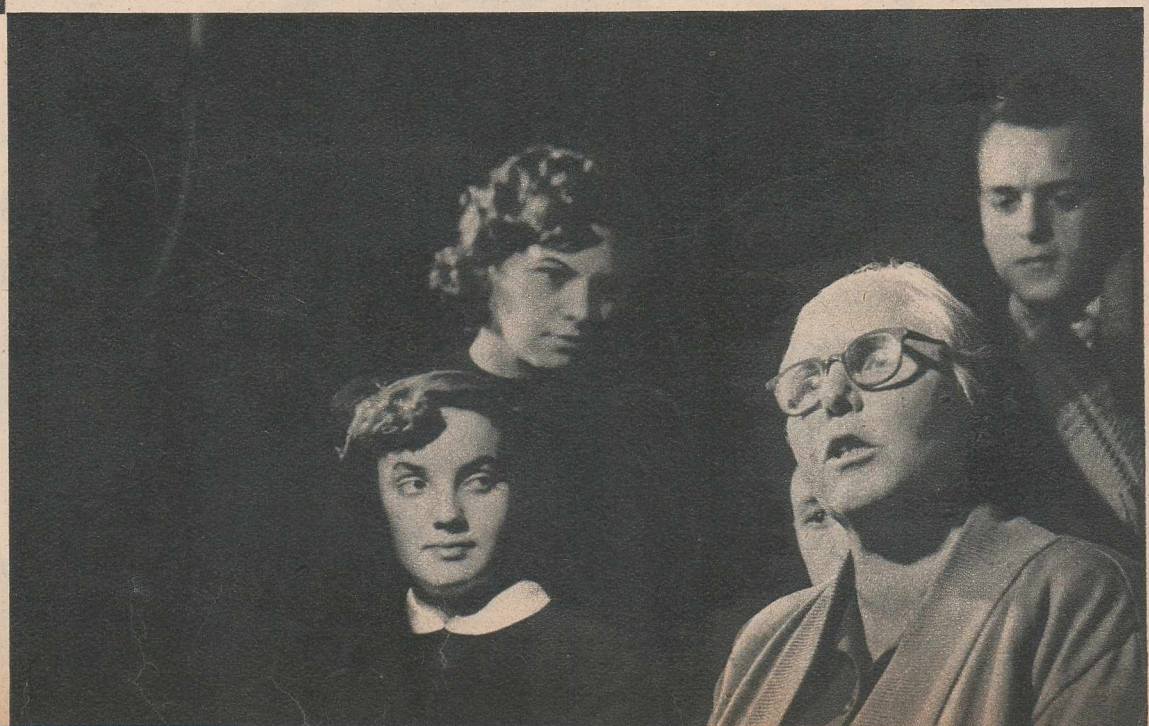
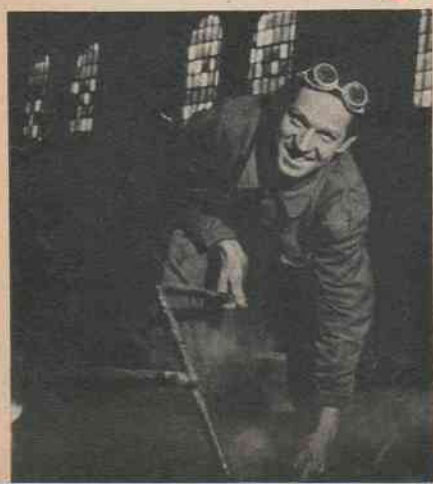
Craiova este centru universitar de mai mulți ani. Institutului agronomic înființat de regimul democrat-popular i s-a adăugat recent Institutul pedagogic de 3 ani, unde învață 470 de studenți. În fotografie: o consultație în laboratorul de zoologie.

Filarmonica din Craiova are o activitate prodigioasă. Anul trecut colectivul Filarmonicii a dat 186 de concerte prin fabrici. Pentru frumoasa activitate depusă, cetățenii din circumscripția electorală orășenească 103 l-au propus pe Clăduș Moldovan, directorul Filarmonicii de Stat, candidat al F.D.P. în alegerile de la 5 martie.

Elena Diaconescu a fost propusă din nou candidată a F.D.P. în circumscripția electorală orășenească 157. Iată-o, în fotografia noastră, povestind citorva utemiști despre viața tineretului în timpul regimului burghezo-moșieresc.

Cine nu-l cunoaște pe turnătorul formor Tugui Spiru de la „7 Noiembrie”? Zilnic el își depășește norma cu 20-25%, iar piesele pe care le lucrează sînt totdeauna de bună calitate. El a fost propus candidat al F.D.P. în circumscripția electorală orășenească 170.

La răsăritul luceafărului

de Eusebiu CAMILAR

Nu demult, după ce colindasem țărmul Mării Biczului, pe linia viitoarei autostrade, printre camioane, buldozere și betoniere supra-numite „cărăbuși” — inginerul însoțitor a aruncat un cuvânt: — Vă rog să ne așteptați în Golful Potocilor! Venim să vă luăm de acolo cu vaporasul...

Într-adevăr, ne-am dus în locul care azi e golf la o mare, dar care, nu cu mulți ani în urmă, era o fundătură a satului Potoci! Stînd, deci, în așteptarea vaporasului, m-am scufundat ca-ntr-un farmec. Marea Biczului foșnea în vîntul dinspre seară.

Parcă mă vedeam, cu cîțiva ani în urmă, în satul acela, sub umbra unei case, cu niște oameni care cu liniile și ochelanele lor luau măsura viitoarei mării... La sfatul nostru se alăturaseră mulți săteni. Se însera. Pe șosea treceau care do-moale, ca pe vremea craiului Dromichetes, iar felinarele lor aminteau felinarele agatîrse, deschizîndu-și pleoapele în alt mileniu... Bistrița unduia lin, ca o șuviță de fuior, și țîn minte cum am stat cu ochii țintă către virful muntelui, unde trebuia să răsară luceafărul de seară. Și cînd a picurat pe năframa cerului verziu, parcă se aprinsese pe munți cel dintîi foc de noapte.

Nimic nu indica, pe atunci, că se va schimba ceva la Potoci, ci totul stăruia în veacurile străvechi. Luceafărul picurat în inserarea aceea de demult văzuse cum se zburcîmă poporul român, ca pulbera, pe aria istoriei; văzuse cum beau sînge de om răii și viclenii, avînd drept semn heraldic fiara cu bot căscat a lăcomiei; același mare și înfiorat luceafăr îi văzuse pe răi și vicleni în limuzine luxoase, la pescuit de păstrăvi și la vînat de urși — trecînd pe lângă bordeiele bistrițene, în al căror întuneric se uscau de vii copii pelagroși și ofticoși, așteptîndu-și mîntuirea doar de la vracii milostivi: aerul muntelui și soarele...

Cînd vedeau plutași luptînd cu zăpoarele, ca lei și paraleii, iviți cu plutele în veacul benzinei și claxonului, de-a dreptul de pe alt tărîm, fiii șarpelui încetneau goana limuzinelor... Recitau fiii șarpelui și poezii „patriotice”, despre puterile poporului român, fără să-i intereseze însă cît erau plutașii de secătuiți de boli, foamete, sifilis și alcoolism... Cînd îi vedeau cum își stupesc blestemele la crîșmă, îi numeau bețivi și destrăbălați și-și întorceau fața de la ei cu silă, căci și bețivi și destrăbălați aveau voie să fie numai ei, fiii șarpelui! Și urcau fiii șarpelui și pe munți, la focurile ciobanilor, și ascultau chiar și basme, și îndrăzneau chiar să se și laude, cu expresii, proverbe și cîntece,

notate în carnețele lîngă adresele femeilor destrăbălate — în timp ce oamenii de pe Bistrița piereau mai departe sub butucii plutelor, iar copiii lor așteptau mai departe mîntuirea, de la generoșii vraci: aerul și soarele...

II

Atunci, demult, la sfatul nostru se alăturase un moșneag. Îi lipsea brațul drept, din umăr. Noi l-am privit cu prietenie, și el ne zîmbea blînd, parcă dezvinovățindu-se de lipsa brațului:

— Mde... ce să-i faci? Sînt și eu de pe vremea plutăritului de noapte... Am căzut, pe o cumpănă mare, la Moara Dracului, sub butucii...

Apoi, în seara aceea de demult, l-am prins încet-încet și pe el în farmecul visului despre viitor. Și ascultîndu-ne, în scurt timp a înțeles tot viitorul, pînă la cele mai depărtate orizonturi! Se uita în sus.

— E-he-he! — a rostit, dînd un chiot destul de tare peste acoperișurile satului. Asta, feciori, înseamnă că grădina mea, și ograda mea, și căsuța mea vin taman în adîncul mării.

Apoi moșneagul a tăcut. Și respira nespuse de greu, ca la un urcuș de munte. Ce gîndea? Ce imagine își crease despre viitor? A rîs spre noi:

— Va să zică grădina plutașului Costache va deveni grădina din fundul mării... nu?

Iar cîndva, în viitor, cînd Marea Biczului va fi gata „construită” — moșul Costache avea să se întoarcă măcar o dată, cu pluta sau cu vaporul, pe deasupra locului natal; și va ruga marinarii să încetineze mersul, pînă se va uita el, bine, bine, în adîncul mării și poate că va desluși lătratul cățelului în prag...

Sfîrșind ce avea de spus, adică săpînd în fața noastră, cu acul de diamant al imaginației, cel mai fin filigran despre viitor, moșul Costache s-a furișat dintre noi. Eu l-am văzut mergînd repede, parcă drept către focul luceafărului de seară! Cînd s-a întors, era însoțit de o bătrînică.

— Uite-o, soața mea, lelea Maranda! — a rostit cu mîndrie moșul Costache, și noi ne-am închinat

Ilustrații de Valentina DINU

în fața ei, ușurel, făcîndu-i loc în taifasul despre viitor.

— Nu-i nevoie s-o luați de la capăt! — a spus rîzînd lelea Maranda. Iar ca semn că am înțeles deplin ce se va petrece la noi la Potoci, iată: vă rog să primiți în dar cîteva pere coapte din grădina din fundul mării...

Și după ce ne-a miluit cu pere, lelea Maranda a rostit rîzînd, gata de ducă:

— Pînă le ospătați pe acestea, mă duc să mă mai cobor o dată în... fundul mării, să culeg altele; numai dacă nu m-ar simți dulăul de aramă...

Atunci, spre deplina bucurie a soților de vis, m-am plecat adînc spre mîna ei, și i-am sărutat-o adînc, pentru imaginea extraordinară, reflectată în mîntea ei simplă ca natura. Și dacă i-aș fi putut săruta gîndirea și imaginația, m-aș fi plecat asupra-le, și mi-aș fi atins buzele de ele, ca de-o flacără sau ca de lumina soarelui. O minte care n-ar fi fost plină de credință în viitor n-ar fi putut zămislî acel poem, genial și lapidar, al grădinii marine!

Peste un pătrar de ceas eram oaspetele moșului Costache. Înainte de a-i trece pragul, lelea Maranda și-a denumit cocioaba „palat”; eu însă m-am oprit ca trăsniț păsînd în locuința acelei mari poete. M-am uitat, într-o fulgerare de clipă, la scîndurile patului, acoperite c-un țol alb ca omătul, la cofa cu apă, la toporul pus la ușă într-un colț și la icoana afumată. Așa arăta „palatul” celor doi mari poeți, iar afară, în ograda strîmtă, lătra cățelul supranumit în poemul lapidar „dulăul de aramă”...

III

Apoi, nu după mult, ceea ce măsuraseră inginerii și visasem noi împreună cu ei a început încet-încet să devină realitate. Carul geților și felinarul agatîrșilor aveau să dispară curînd de pe valea Bistriței, făcînd loc uneltelor secolului al XX-lea, care au început

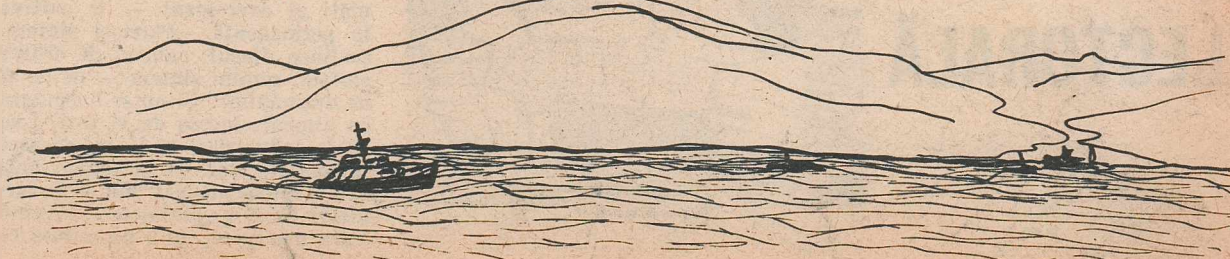
să sape munții la temelii, întru crearea unei mări noi în geografia pămîntului românesc. Curînd, elanul constructorilor, forța motoarelor alcătuiau și în apropierea Potocilor un tot colosal. Pe lîngă albia Bistriței mai pășteau vitele și mai treceau oameni călători pe jos, dar marea, căreia i se luase măsura nu demult, își începea nașterea, prindea a se reflecta, ca o oglindă, în foșoarele cele mai de sus ale imaginației omenești.

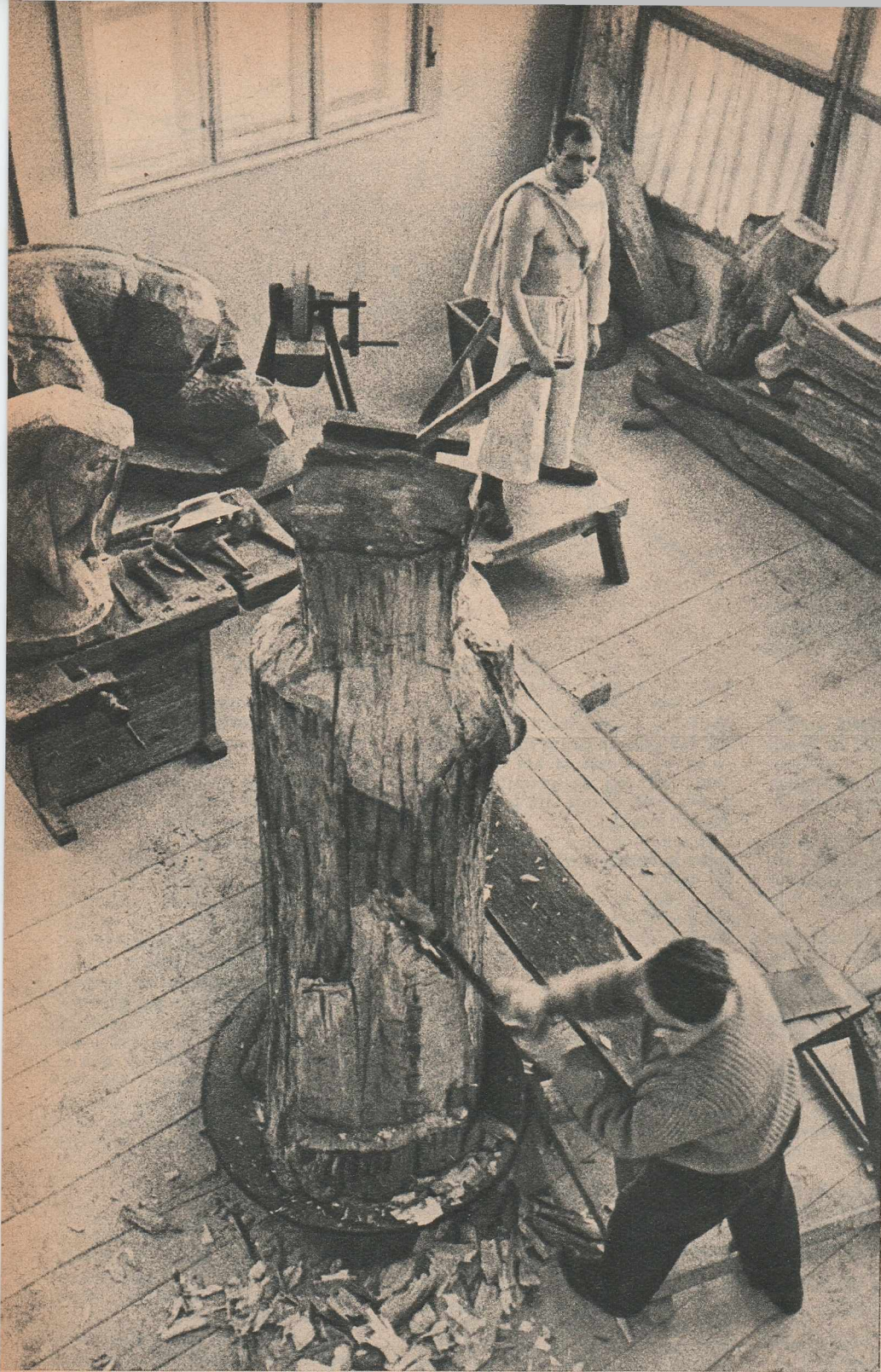
Nașterea mării va crea un folclor de frumuseți extraordinare și cîndva se va grăi despre ea ca despre durarea grădinilor suspendate sau ca despre faptele gigantilor. Martoră că așa va fi o aduc pe mătușa Maranda, a cărei ogrăjioară a devenit plai în adîncul mării, încă în perioada visului, iar găinile ei, în aceeași perioadă, deveniseră păunițe măestre, după cum cățelul cu coadă scurtă devenise dulăul de aramă...

...Deodată a venit vaporasul în Golful Potocilor! M-am suit și, nu mult după aceea, talazurile Mării Biczului se împotriveaua prorei și răzbăteam în sus, către alt golf, Pîrul Alb.

Așa a fost începutul primei mele expediții maritime în... munții Moldovei! Picurase luceafărul de seară drept în mijlocul Mării Biczului, ca pe năframa verzuie, odinioară, cînd niște ingineri luau măsura mării... Înainte, departe, departe, scînteia spuză luceferilor. Mă gîndeam cîte căi lactee de lumină se vor naște din spuma acestei mări, răspîndindu-se în tuspatru punctele cardinale... Pînă în ultima vîiugă, pînă în ultima scobitură a pămîntului patriei noastre, vedeam cum ia naștere, la apariția luminii, altfel de viață: vedeam copiii întinzînd mîinile spre talgerul lămpilor electrice și țipînd de bucurie, cum țipam și eu, în anii de ciobănie, sus pe deal, cînd apărea luceafărul de seară...

CANDIDAȚI din MARAMUREȘ

Fotoreportaj de E. IAROVICI

Numele sculptorului Gheza Vida este bine cunoscut de copiii din cartier, care îl știu ca pe un mare iubitor de animale; de minerii și țărani maramureșeni, care s-au obișnuit să-l vadă adesea printre ei; îl cunosc însă, îndeosebi, iubitorii de artă din toată țara și chiar din multe țări străine. Pe rând, ucenic de grădinar, muncitor necalificat și elev la școala de pictură băimăreană, voluntar în Brigăzile Internaționale din Spania, deținut apoi în lagărele fasciste din Franța, Germania și Ungaria, voluntar în armata română pe frontul antihitlerist, Gheza Vida este azi laureat al Premiului de Stat și maestru emerit al artei.

Strâns legat de năzuințele oamenilor muncii, el le oglindește cu vigoare chipurile și caracterele în sculpturile sale de o mare măiestrie artistică și, în același timp, le este reprezentant, în calitate de deputat, în Marea Adunare Națională.

Pentru meritele lui, atât ca artist cât și ca om politic, a fost din nou propus candidat al F.D.P. în alegerile de deputați în Marea Adunare Națională.

În atelierul sculptorului. Pentru a cinsti aniversarea a 40 de ani de la crearea Partidului Comunist din România, Gheza Vida execută o sculptură având ca temă colectivizarea.

VĂZUTE ȘI TRĂITE

TOCMEALĂ ELECTORALĂ

de
I. PELTZ

Ne aflăm în anul 1923. La cîrmă, guvernul liberal. Agitație mare: se pregătesc alegerile.

Conu' Leonte Moldoveanu, șeful organizației liberale din Brăila, era un vulpoi bătrîn, vîrit în toate consiliile de administrație ale societăților și băncilor de pe vremuri. Își cîștigase faima de mare elector — și pe drept cuvînt — pentru că știa să le „aranjeze” toate cum nu se poate mai bine în folosul său și al partidului liberal.

Pe „adversarii” politici — țărăniști și averescani — îi cultiva în permanență. „Patrioți sîntem, susținea dînsul, oameni de ordine sîntem, romîni sîntem — de ce să ne dușmănim?” Și nu se dușmănea cu nimeni: încasa de la toți. Lua de la industriași să le înlesnească impozitele, lua de la comercianți să-i scape de amenzi, lua de la furnizori ca să-i „protejeze”... Avînd atîta pricepere, nu e de mirare că

trecea, în oraș, în județ și chiar la centru, drept un om predestinat să fie ministru. Cum spunea chiar dumnealui: „Și la noi, la liberali, și la țărăniști, și la averescani, cîți nerozi n-au ajuns miniștri? De ce n-aș fi și eu — că sînt, poate, mai deștept ca ei?”

Într-adevăr: era!

Și ca dovadă, să vedeți ce ispravă a făcut la acele alegeri.

Mai întîi și-a convocat „garda” personală: pe Nae Gîtstrîmb, Ta-che Nasgros, Mitică Minăgrea și Paraschiv Loveștenplin, vechi și devotați agenți electorali liberali.

— Băieți — le-a spus — de astă dată n-o să fie nevoie de „mişcare”. Am să mă-nțeleg cu eil Ați priceput? Vă-nțelegeți și voi cu alde Stanboală — țărănistu', Gorgoriță — averescanu' și ceilalți...

Inginerul Andrei Rusu, candidat al F.D.P. în circumscripția electorală Sighet pentru alegerile de deputați în sfatul popular regional, este cunoscut în întreaga regiune Maramureș pentru aportul său la reconstrucția orașului Baia Mare, la construcția complexului școlar Săsar, a cvartalului muncitoresc de locuințe Baia Sprie etc.

Maistrul miner Petru Boiceanu din Săsar, fruntaș în muncă, decorat cu Ordinul Muncii și Medalia Muncii, candidează din nou în alegerile pentru Marea Adunare Națională, fiind propus de cetățenii circumscripției electorale Șomcuta Mare.

Artist plastic și activist politic, graficianul Paul Erdős se află și de astă dată pe lista candidaților F.D.P. pentru Sfatul popular orășenesc Baia Mare.

Întrebuințind un limbaj plastic personal, caracterizat prin mijloace cât mai simple însă foarte sugestive, el a prezentat în mod realist, în lucrările sale expuse în multe expoziții din țară și străinătate, pe țărani muncitori din Maramureș, redând atât vigoarea lor, pitorescul portului maramureșean, cât și bogata viață sufletească a acestor țărani.

„Băieții“ au priceput. Singur Nae a cutezat:

— Bine, șefule, cu boierii, cu țărăniștii, cu averescanii, vă înțelegeți dumneavoastră — da' ce facem cu roșii... cu bolșevicii?

— Mă, da' ageamii ai rămas, Nae! Păi dacă mă-nțeleg cu ceilalți — îmi pasă mie de voturile muncitorilor?

Nae nu se lăsă convins.

— Bine, șefule, da' n-au și ei delegat la alegeri? Nu controlează și ei?

Conu' Leonte izbucni în râs.

— Mă, băiete, mă, ești bătrîn și tot nevoias la minte! Cum să aibă delegat? Avem noi grijă!

Și în chip de încheiere:

— Să mă înțeleg — și mă-nțeleg! — cu opoziția ailaltă, cu țărăniștii și cu averescanii — că de muncitori avem noi grijă!

După care, domnul Leonte Moldoveanu a invitat la o „gustă-

rică“, acasă la d-sa, pe șefii „opoziției“: reprezentanții țărăniștilor și ai averescanilor, primul — avocatul Virgil Grosu, al doilea — colonelul Teianu, unul care știa și el să se „învîrtească“.

A fost masă mare. Icre negre cu lingura, nisetru, morun, curcan, brînzeturi străine, trei feluri de vin — tot vin de soi — și șampanie veche, franțuzească. Cei doi șefi ai „opoziției“ se întreceau în laude la adresa „adversarului“ lor politic, dar și în golirea paharelor. După miezul nopții, tustrei se sărutau, fericiți.

— Așa, scumpii mei — le vorbi șeful liberalilor din Brăila. Știam — eram sigur! — că o să ne înțelegem... Păi cum? Patrioți sîntem? Sîntem! Oameni de ordine sîntem? Sîntem! Romîni sîntem? Sîntem! Atunci: la ce atîta vrajbă între frați? Să dăm fiecăruia ce i se cuvine. Uite: noi liberalii, care

sîntem la putere, ne mulțumim cu trei locuri; voi, țărăniștii, să luați două; și voi, averescanii, unul, că de-abia părăsiriți cîrma și — să mă ierți, colonele — da' o făcureți de oaie!

Reprezentantul țărăniștilor încercă, moale, cu limba nesigură:

— Două?... Nnnuuu...

Sări și colonelul, reprezentantul averescanilor:

— Dac' îi dai lu' nepr'cops'tu ăsta ceva, at'nci și nouă do'ă!

— Nu se poate, fraților, eu le-am aranjat bine. Am aranjat ploile în tot județul. Să nu ne mai tocim. Să ne înțelegem!

Pînă dimineața s-au tocmit și cînd s-au ivit zorile, adică la al șaselea rînd de cafele și coniacuri — s-au înțeles.

... În ziua alegerilor, în sălile de votare se aflau la început numai delegații partidelor liberal, țără-

nist și averescan. După lungi tratative — și spre sfîrșitul votării — magistrații (oamenii guvernului liberal), care prezidau alegerile, au îngăduit doar delegatului social-democraților să... asiste la efectuarea alegerilor.

Delegații liberali, țărăniști și averescani priveau la oamenii care votau după inima lor și își zîmbeau, cu tîlc.

— Degeaba — grăia privirea lor — degeaba votați cu ai voștri: avem noi urna noastră!

Într-adevăr, sub ochii... absenți ai președintelui și datorită unui truc executat cu abilitate de iluzionist, urna cu voturile reale a fost înlocuită cu cealaltă, „aranjată“.

... Și s-a întîmplat ca de obicei sub regimurile burghezo-moșierești: poporul a fost încă o dată mințit de lupi. Care s-au înțeles! „...„Lupii între ei!“...“

Bună dimineața

U

n regizor și un operator de filme documentare și-au luat cu ei, în vară, aparatele de filmat, buna experiență a reportajului cinematografic și, cu arme și bagaje cu tot, au trecut în tabăra filmului artistic. Iată o „trădare” pentru care nimeni nu-i va acuza pe Mircea Săucan și pe Costea Ionescu. Și nu-i va acuza pentru că în urma ei a fost creat un nou film românesc — și încă un film de bună calitate — care ne întâmpină cu tonifiantul său titlu: „Bună dimineața, primăvară!”.

Prima sa zi de viață, ca și următoarele patru luni, le-a petrecut în aer liber, pe lunca Argeșului. Un peisaj domol și liniștit, care deodată se frînge în rîpi prăpăstioase, cu buze abrupte de deal, cu copaci stingheri și uscați — cadru dramatic cît se poate de

nimerit pentru dureroasa poveste de dragoste pe care o istorisește la un moment dat filmul (peisaj pe care operatorul Costea Ionescu a știut să-l transfigureze și să-i dea plasticitatea emoționantă a unei adevărate opere de artă). Patru luni de zile, satele Ciumați și Mironești au păstrat atributele unor adevărate platouri cinematografice, iar locuitorii lor au tot plecat în zori de acasă, lăsînd vorbă nevestelor că se duc „să facă film”. Se deprinseseră cu ochiul iscoditor al aparatului de filmat, nu-i mai supăra nici fierbințeala luminii reflectoarelor... Filmul îi interesea pentru că le vorbea despre ei, despre întâmplări pe care le-au trăit ei înșiși, și nu cu mult în urmă.

În vara cînd cineștii le-au fost oaspeți, țărani muncitori își făcuseră colectivă în comună; dar au putut oare uita ei acea primăvară a lui 1945, primă-

ta, primăvară!

vara reformei agrare? Pentru că în acest moment istoric își plasează filmul acțiunea. Și cu toate că povestea sa nu consumă decât orele unei zile și ale unei nopți, el reușește să aducă imaginea convingătoare a aceluia moment hotărâtor, în care țărani; muncitori, mobilizați și conduși de comuniști, au intrat cu plugurile pe pământurile moșierești, pentru a-și face dreptatea rîvnită de secole. Modalitatea proprie de expresie a acestui film este însă nu patosul marilor mișcări de masă (deși sînt cîteva bune asemenea scene), ci vibrația poetică, fiorul liric, limbajul elocvent al tăcerilor prelungite, întretesute cu pagini de excelent reportaj cinematografic (și care demonstrează cît de binevenite sînt în filmul artistic prospețimea și autenticitatea specifice documentarului). Recunoaștem pretutindeni personalitatea artistică a regizorului Mircea Săucan, autorul acelor interesante documentare „Casa de pe strada noastră” și „Pagini de vitejie”...

Subiectul? Doi ostași se întorc, într-o bună dimineață a lui 1945, acasă, în satul pustiit de război. Pe unul din ei, Grigore Godan, îl dăduseră de mort și primul gest al „înviatului” e să-și răzuiască cu cuțitul numele de pe troița din capul satului.

Permisia ostașilor e doar de două zile, dar răgazul e de ajuns pentru ca Tică să-și poată strînge la piept bătrîna mamă, uscată de dor și mizerie, iar Grigore să-și trăiască drama iubirii sale neîmplinite (draga lui a fost măritată cu sila, în lipsa lui, cu primarul satului); pentru ca amîndoi să participe, alături de ceilalți țărani muncitori, la acțiunile politice ce au precedat împărțirea moșiei boierului. Iată premisele epice ale filmului. De aici, acțiunea începe să se desfășoare tot mai amplu, căpătînd rezonanțe sociale și semnificații tot mai largi pe planul ciocnirilor de clasă.

Impresionantă în acest film e autenticitatea țăranului nostru, a atmosferei satului, și nu o dată este aproape imposibil să deosebești actorii de figuranții-țărani, atît de admirabil au fost lucrate de regizor toate personajele — centrale ori secundare. Dar toate acestea le veți putea constata vîzînd filmul. Pînă atunci vă anunțăm o distribuție interesantă (preocupată în primul rînd de autenticitatea tipurilor) care ni-i aduce pe ecran pe Ernest Maftעי (Tică), Mircea Bașta (Grigore), Sandu Sticlaru (Bujor), Eugenia Bosînceanu (Ana), Gh. Novac (toboșarul Costandache), Mihai Mereuță (Onofrei), Olga Tudorache (moșierita), Emil Botta (boierul). Notăm și succesul deosebit al compozitorului Anatol Vieru, autorul sugestivei muzici a filmului.

Sanda FAUR-DIMA

1 În sat apar, într-o bună dimineață, doi ostași...

2 Cît de dureroasă este reîntîlnirea dintre Grigore (Mircea Bașta) și Ana (Eugenia Bosînceanu).

3 Ca întotdeauna, Costandache, toboșarul satului (Gh. Novac, stînga) anunță veștile cele importante.

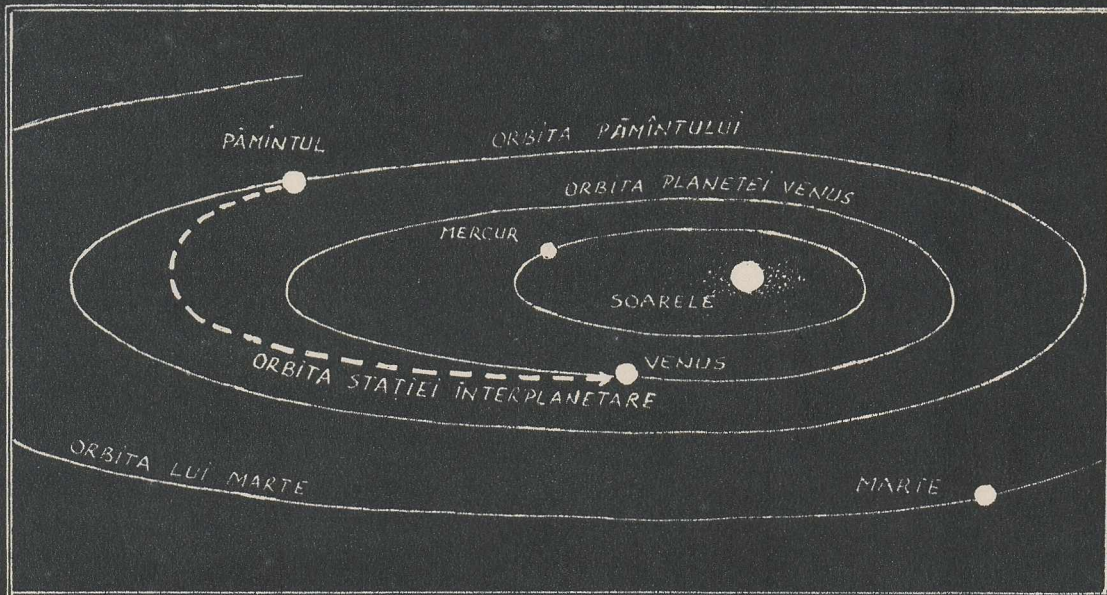
4 Drumurile Anei și ale lui Grigore nu se mai pot întîlni.

5 Zadarnic încearcă jandarmii să-i amenințe pe țărani porniți să-și facă dreptate: e primăvara lui 1945...

6 Ana nu-și mai poate suferi bărbatul (Mihai Mereuță): a aflat că el este acel care a răspîndit știrea falsă a morții lui Grigore...

7 Sătenii îi primesc cu bucurie pe muncitorii ce au venit să le repare uneltele.

Cu 200 de ani în urmă, în mai 1761, astronomii și oamenii de știință s-au pregătit pentru observarea unui fenomen astronomic rar: trecerea planetei Venus prin dreptul discului Soarelui. Observațiile au arătat un fapt neașteptat pentru oamenii de știință: în momentul în care discul negru al planetei, proiectat pe suprafața Soarelui, a atins marginea discului solar, s-a văzut cum acesta se îndepărta de conturul planetei în mod evident. Explicația fenomenului a fost dată de savantul rus M.V. Lomonosov, care primul a intuit în mod genial că el se datorește existenței unei atmosfere a planetei Venus. De atunci fenomenul poartă numele de „efectul Lomonosov”.

Descoperirea atmosferei planetei Venus a atras atenția astronomilor și oamenilor de știință, care au început să studieze astrul cu multă atenție. Din muză a poezilor și îndrăgostiților, Venus a devenit o preocupare a științei.

An de an, observațiile științifice efectuate au îmbogățit cunoștințele despre vecina noastră cosmică, care, în afară de Lună, este corpul ceresc cel mai apropiat de Pământ. Ca mărime și masă, Venus aproape nu se deosebește de Pământ. Ea este numită adeseori „geamăna” Pământului. Planeta este vizibilă în special seara și dimineața, când strălucește mai puternic ca oricare alt astru pe fondul luminos al crepusculului. Strălucirea ei puternică se datorește pe de o parte apropierii de noi (în medie 41 milioane kilometri), iar pe de altă parte suprafeței vizibile a planetei, care e formată dintr-o masă compactă de nori ce reflectă puternic lumina Soarelui.

Masa aceasta de nori joacă rolul unei imense cortine, ascunzându-ne fața adevărată a planetei, devenită subiect preferat pentru autorii romanelor de anticipație.

În atmosfera planetei au fost descoperite cantități uriașe de bioxid de carbon cît și prezența azotului, hidrogenului și a vaporilor de apă. Atmosfera este bîntuie de uriașe furtuni și uragane însoțite de puternice descărcări electrice. Temperatura planetei se presupune că în partea

îndreptată spre Soare nu depășește 2000, valorile minime din partea opusă, oscilînd în jurul lui 0°.

Probabil că pe Venus s-a petrecut și, poate, se mai petrece ceva asemănător cu ceea ce s-a petrecut cu mult timp în urmă pe Pământ. Adică suprafața planetei s-a răcit pînă la o temperatură mai joasă decît punctul de fierbere al apei, ceea ce a determinat condensarea și precipitarea unei părți mari a vaporilor de apă, care au format oceane și mări imense.

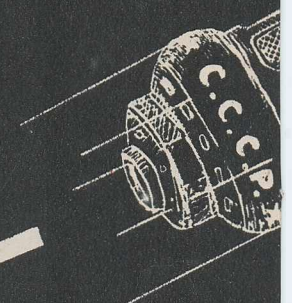
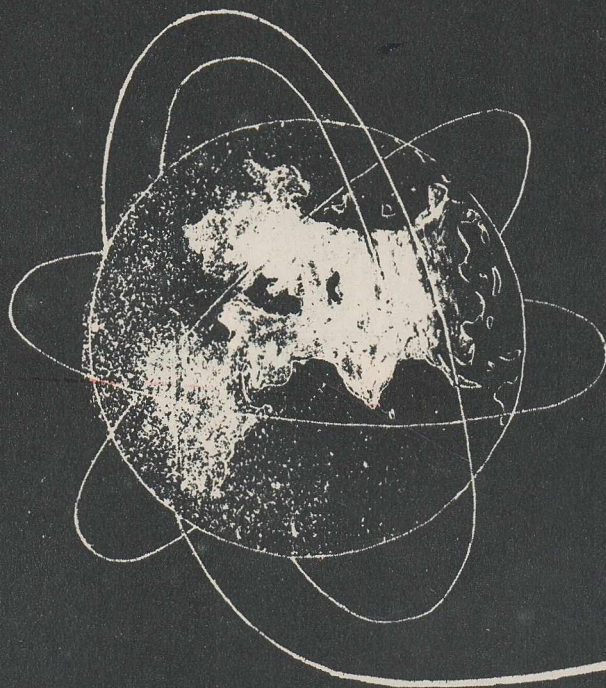
Ipozeza unora, după care întreaga suprafață a planetei ar fi un imens ocean, a fost infirmată de rezultatele cercetărilor întreprinse cu ajutorul radiolocatoarelor și care au atestat prezența unor forme de relief.

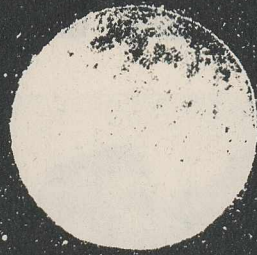
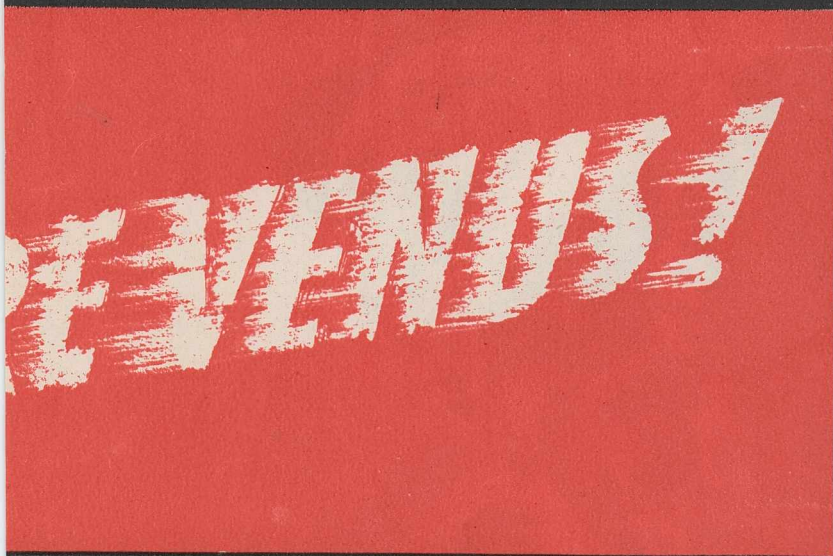
Existența sau vîltoarea apariției a unei vegetații puternice va înlesni acumularea oxigenului liber în atmosferă, creînd premisele necesare dezvoltării vieții animale. Dar acestea sînt încă presupuneri; din păcate, puținele cunoștințe dobîndite pînă acum asupra „geamănei” Pământului nu ne permit decît ipoteze.

Astăzi însă cînd știința a marcat progrese uimitoare în dezvoltarea ei pe Pământ, capitolul „Venus” din marea carte a sistemului nostru solar se impune din nou a fi revizuit. După exact 200 de ani de la descoperirea atmosferei planetei Venus de către eminentul om de știință M.V. Lomonosov (aniversarea are loc la 26 mai), fiii aceluiași popor, oamenii sovietici de astăzi, au deschis o nouă etapă în cercetarea lui Venus, trimițînd în spațiu o stație interplanetară științifică automată, care în a doua jumătate a lunii mai 1961 va sosi în apropierea planetei, pentru efectuarea de cercetări. Greutatea mare a stației (843,5 kg), utilajul perfecționat, posibilitatea dirijării și recepționării elementelor înregistrate, creează un precedent neegalat în istoria cercetărilor cosmice.

Aparatul științific de pe bordul stației interplanetare este destinat în special studierii razelor cosmice, a cîmpurilor magnetice, a materiei interplanetare și a înregistrării ciocnirilor de micrometeoriti.

În vederea asigurării unor condiții optime de funcționare a aparatului, în interiorul stației se menține, cu ajutorul unui sistem automat de termoreglare, o temperatură constantă între anumite limite.

larea aparatelor aflate la bord se face cu surse chimice de
cu ajutorul bateriilor solare, care completează continuu cu
electrică sursele existente.

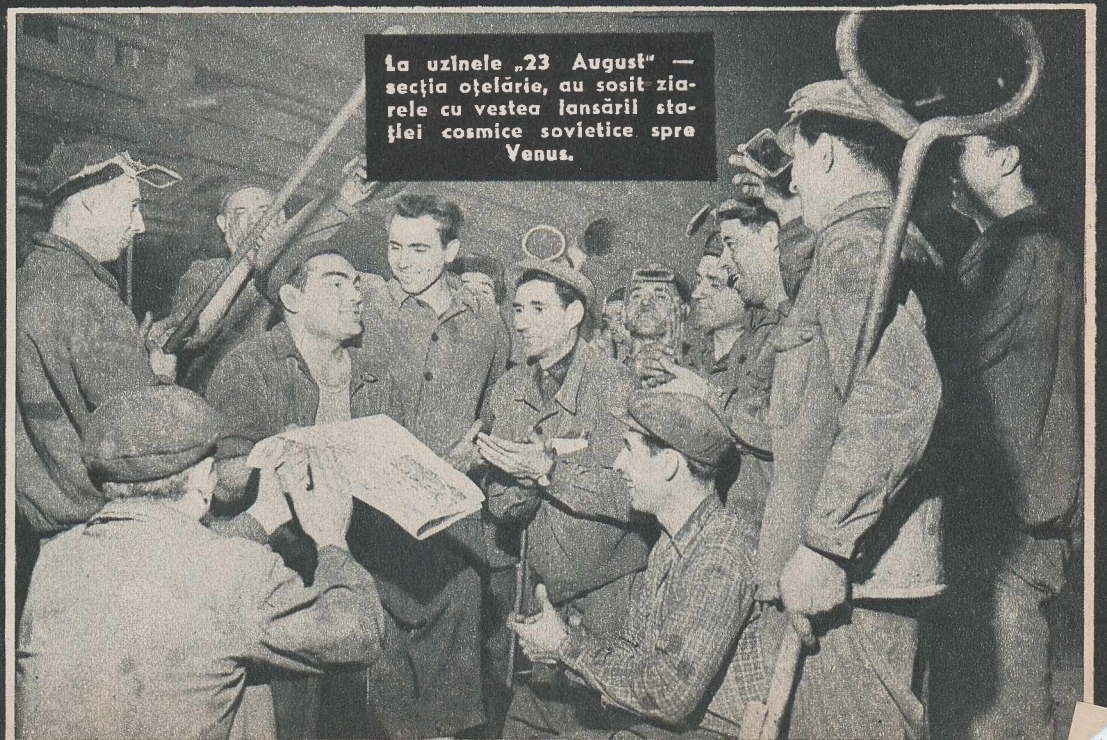
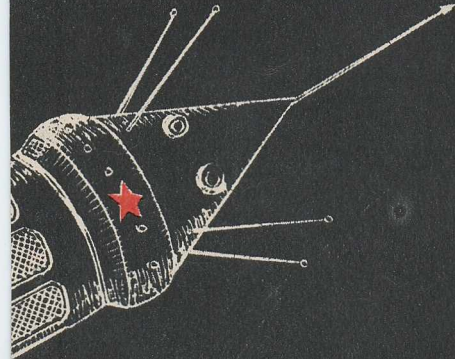
și elementele obținute se transmit pe Pământ prin intermediul
un complex radiotehnic. Acesta fiind în legătură cu centrul de
ri de pe Pământ, va transmite o dată la 5 zile informațiile
ite.

astă lansare, știința sovietică a inaugurat primul traseu inter-
elaborând o nouă metodă de cercetare a Cosmosului. Impasul
iei, legat de sărăcia și imprecizia cunoștințelor noastre despre
care, deși după Lună e cel mai apropiat corp ceresc de Pământ,
mai puțin cunoscut — a fost depășit.

furnizate de stațiunea interplanetară științifică automată se
nu numai la planeta Venus, ci la întreg parcursul de milioane
etri pe care stațiunea îl va străbate pînă acolo; ele ne vor da
jaloane ale viitorului drum cosmic, pe care cosmonauții îl
urce într-un viitor nu prea îndepărtat.

iei în care „homo sapiens” va duce în dar o floare lui Venus,
mintului”, au răsărit îngemănați cu zorii comunismului.

Adrian DĂNILĂ

La uzinele „23 August” —
secția oțelărie, au sosit zia-
rele cu vestea lansării sta-
ției cosmice sovietice spre
Venus.

Doua ore de **ECLIPSA**...

Felii de sticlă, de cele mai năstrușnice forme, se afumau în grabă ca să se poată urmări neobișnuitul fenomen: eclipsa totală de soare. De dimineață timpul părea să fie generos. Dar norii, insensibili la curiozitatea noastră, și-au făcut de cap, acoperind cerul! Sute de mii de cetățeni, înarmați cu răbdare, au urmărit totuși apariția capricioasă a soarelui (sau a... restului de soare) prin interstițiile norilor. De la ferestre, de pe acoperișurile blocurilor, de pe străzi, privirile curioase, protejate de ecranele negre, pîndeau în oazele dintre nori eclipsarea soarelui. Dar mai norocoși au fost cei care s-au urcat în văzduh cu avioanele TAROM-ului. Ei au privit eclipsa în azurul curat.

...Ora 9,53! Orașul se cufundă într-un întuneric crepuscular. Pe străzi se aprind luminile. Mașinile circulă cu farurile aprinse. Noapte în plină zi! Două minute... atît! Mărețul fenomen al naturii a intrat apoi în declin. Se luminează treptat. Oamenii mai privesc totuși cu răbdare și curiozitate cerul noros. Doar un asemenea fenomen se întîmplă foarte rar și e păcat să-l scapi!

„Uite-l!” Dintre nori a apărut pentru o clipă soarele. Sute de mii de ochi îl cercează: unii prin geamurile fumurii, alții... la lunetă.

ILUSTRAREA UNUI

Proiectanții sovietici aplecați deasupra machetelor construcțiilor care se vor ridica cu ajutorul U.R.S.S. la Conakry, capitala Guineei — un mare complex sportiv, un institut politehnic, o fabrică de ciment, un combinat de piele și încălțăminte, o fabrică de conserve, un depozit frigorific.

VECHI PROVERB

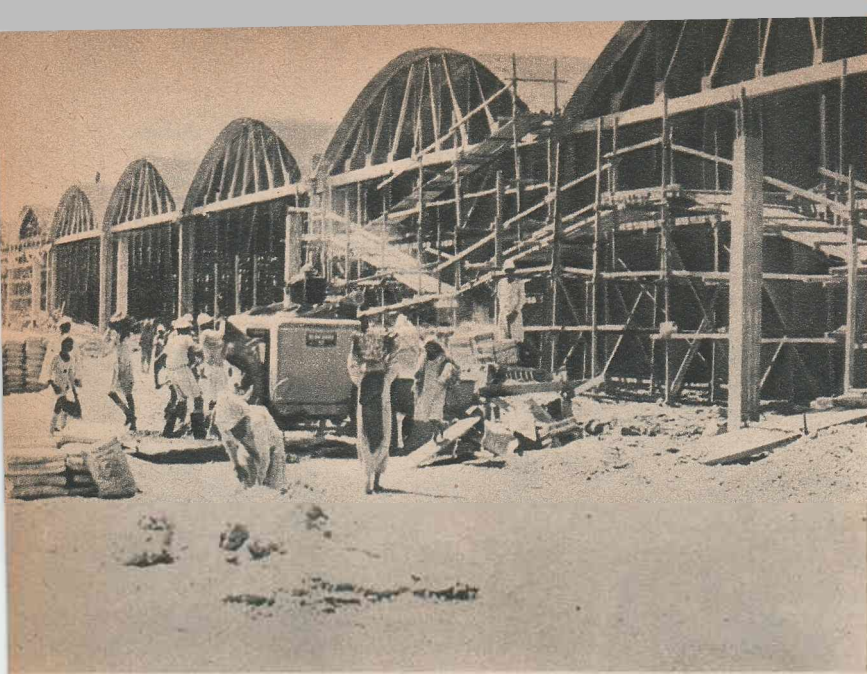
de Radu ȚULESCU

Nu demult a fost noapte albă la Assuan. La ferestre au fost arborate drapele, străzile au răsunat de cîntece, luminile au ars pînă în zori. Egiptenii sărbătoreau pe oamenii sovietici care îi ajută să transforme pustiul în grădină, făcînd astfel să crească în suflele floarea de preț a prieteniei.

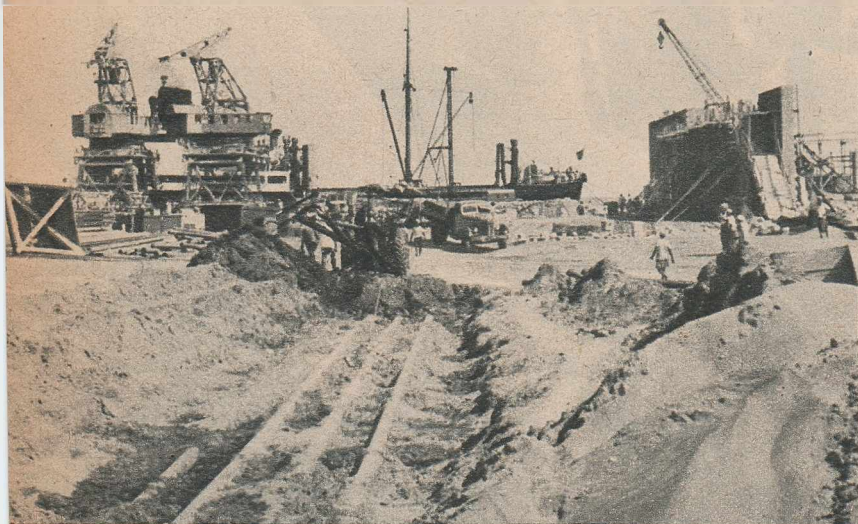
...Nu demult a fost zi neagră (a cita?) la Casa Albă. Întors la Washington, Loy Henderson, fost subsecretar de stat adjunct al S.U.A. în administrația Eisenhower, a adus

președintelui S.U.A. — pe atunci Eisenhower — vești proaste din călătoria pe care o întreprinsese în cîteva țări africane care s-au proclamat independente: Coasta de Fildeș, Volta Superioară, Nigeria, Ciad, Republica Africa Centrală, Camerun, Gabon. Ca un făcut, toți reprezentanții acestor țări au acordat mai multă atenție suitei (compusă aproape exclusiv din militari) a lui Henderson, decît propunerilor de „ajutor“ făcute de acesta. În adevăr — au întrebat africanii — ce rost pot avea atîția militari într-o delegație care pretinde că vine să

DOLARI CARE SUGRUMĂ ȘI UN AJUTOR IZBĂVITOR • HENDERSON ADUCE VEȘTI PROASTE • BAZE MILITARE SAU FLORI ALE PRIETENIEI? • ACOLO UNDE ALBII AU VENIT CU BIBLIA ȘI AU RĂMAS CU... PĂMÎNTUL • VECHIUL PROVERB „PRIETENUL LA NEVOIE SE CUNOAȘTE“

Cu ajutorul R.D. Germane se construiește în Delta Nilului, la Sheblin el Kom (R.A.U.), o mare fabrică de textile.

acorde „ajutor“? Somalia, la rândul ei, a respins recent oferta de „ajutor“ american...

Există în lume numeroase țări pe care secolul atomic le-a găsit în multe privințe rămase în epoca fierului. Vlăguite de colonialism, aceste țări au nevoie de hidrocentrale și de furnale, de șosele și de fabrici de ciment, de porturi moderne și de rafinării de petrol. Există, în același timp, la începutul erei cosmice, oameni care au rămas cu mintea în epoca pietrei necioplite. Ei cred că popoarele preferă bazele militare — centralele electrice, avioanele de bombardament — oțelăriilor, puștile — instalațiilor de rafinat petrol. Fiecare dolar exportat ca „ajutor“ ilustrează această mentalitate. Ceea ce îl face pe ziaristul american Walter Lippmann să scrie: „Ceea ce noi numim „ajutor“ acordat țărilor străine se reduce la sprijinirea an de an a sistemului alianțelor militare create în timpul lui Truman“.

Câte sute de baze au creat militaristii din Statele Unite (și din celelalte țări apusene) în anii de după război în țările afro-asiatice pe care au reușit să le ademenească

Portul pe care Uniunea Sovietică îl construiește la Hodeida (Yemen) înseamnă pentru această țară o fereastră spre lume.

Un dar al poporului sovietic pentru poporul birman: spitalul-policlinică ce urmează să se construiască la Taundji, a cărui machetă o vedeți în fotografie.

în sistemul alianțelor militare? Greu de spus. În lume există însă nu numai baze militare, ci și baze ale prieteniei. Și iată că a devenit cunoscut numărul întreprinderilor pe care Uniunea Sovietică le va construi în 1961 în țările Asiei și Africii, fără a formula nici un fel de condiții: 300. Ceea ce face ca, la Cairo, ziarul „Al Ahram“ să scrie plin de satisfacție, îndată după încheierea unui nou acord sovieto-egiptean: „Acest acord nu prevede nici un fel de clauze politice. El urmărește dezvoltarea și întărirea continuă a colaborării celor două țări și a păcii în întreaga lume“. Cuvinte pline de semnificații, dacă ne gândim că un ziar din Iranul prins în plasa imperialistă scrie că „ajutorul“ american „este legat de sute de condiții din cele mai perfide și mai umilitoare“.

Diplomații occidentali nu pierd nici un prilej să plîngă soarta „țărilor slab dezvoltate“. Dar, mai puțin diplomat, corespondentul revistei americane „Time“ scrie, după ce a cutreierat peste 60 de țări din Asia, Africa și America Latină: „Sînt convins că țările în care venitul pe cap de locuitor este sub 200 de dolari, iar procentul știutorilor de carte printre adulți este sub 50 la sută, nu pot fi conduse prin metode democratice“. După părerea lui Scott, Washingtonul are datoria să contribuie la „instaurarea în aceste țări a unor regimuri autoritare limitate și temporare“. „Regimurile autoritare“ înseamnă — cine se mai îndoieste? — aservirea față de imperialismul american. Va crește oare în asemenea condiții venitul pe cap de locuitor și va scădea numărul analfabeților? Greu de crezut. Un ajutor real și eficient îl constituie în schimb cele 9 miliarde de ruble (900.000.000 ruble noi), pe care Uniunea Sovietică le acordă drept credit unui număr de state

afro-asiatice. Recent s-a anunțat că Uniunea Sovietică va construi în Indonezia două reactoare atomice. Milioane de locuitori ai Asiei și Africii, care au aflat această știre, s-au gândit desigur că în felul acesta indonezienii vor putea folosi nu numai forța ascunsă în atom, ci și forța de nezdruccinat a prieteniei care îi leagă de poporul sovietic.

Exemplul indonezian poate fi completat cu multe alte exemple. Portul pe care Uniunea Sovietică îl construiește la Hodeida în Yemen înseamnă pentru această țară o fereastră spre lume. Șoselele moderne pe care specialiștii sovietici le construiesc în Afganistan înseamnă drumuri noi deschise viitorului. Furnalele pe care oamenii sovietici le zidesc în India ridică această țară la înălțimile unei puteri industriale. Spitalul pe care Uniunea Sovietică l-a amenajat în Pnom-Penh (capitala Cambodgiei) este un avanpost împotriva morții...

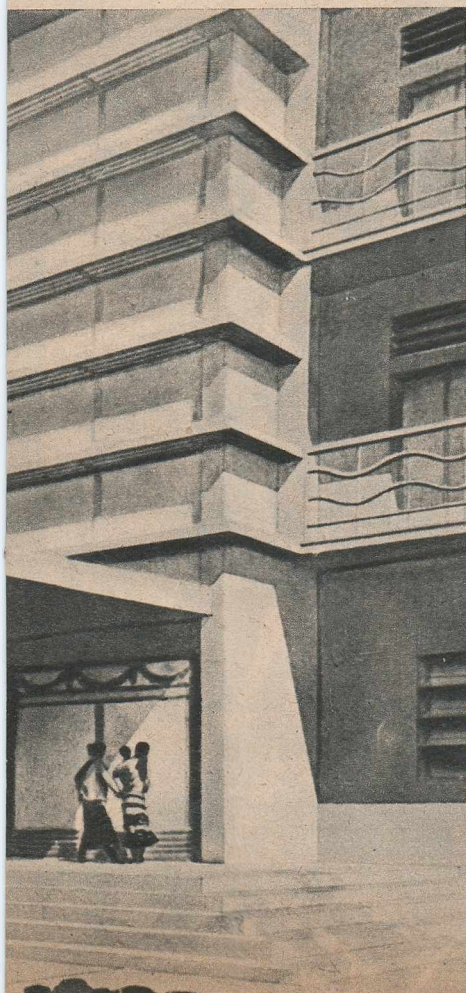
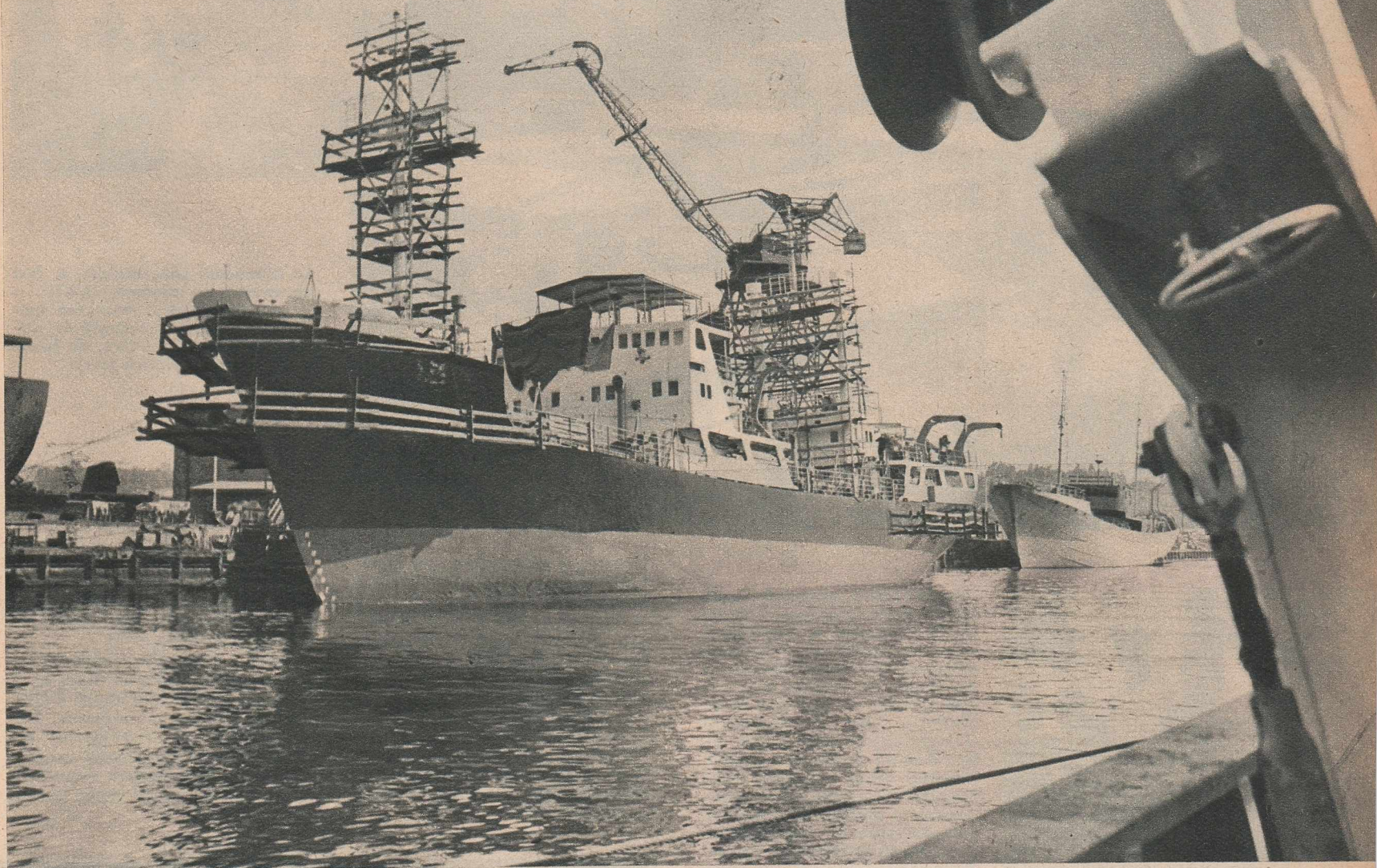
Care țară capitalistă înaintată poate oferi țărilor rămase în urmă din punct de vedere economic asemenea ajutor dezinteresat?

Țările Asiei și Africii au nevoie de învățători și de medici (în Nigeria numai 8 oameni dintr-o sută ating vârsta de 50 de ani; în Indonezia, în clipa eliberării revenea un doctor la 61.000 de locuitori) — dar puterile capitaliste ar vrea să trimită acestor țări zbirișijandarmi. Jungla a încetat de a mai fi o noțiune botanică. Imperialismul a transformat-o într-o noțiune politică...

În multe țări ale Africii circulă un proverb amar: „Cînd au venit albi noi aveam pămîntul și ei aveau biblia; acum noi avem biblia și ei au pămîntul“. Sătule de fari-seismul colonialiștilor și neo-colonialiștilor, popoarele Africii și Asiei își îndreaptă din ce în ce mai mult privirile spre Uniunea Sovietică...

La șantierele navale „Comuna din Paris” din Gdynia (R.P. Polonă) a fost terminat de curând al 4-lea vas din cele 11 care se construiesc pentru Indonezia.

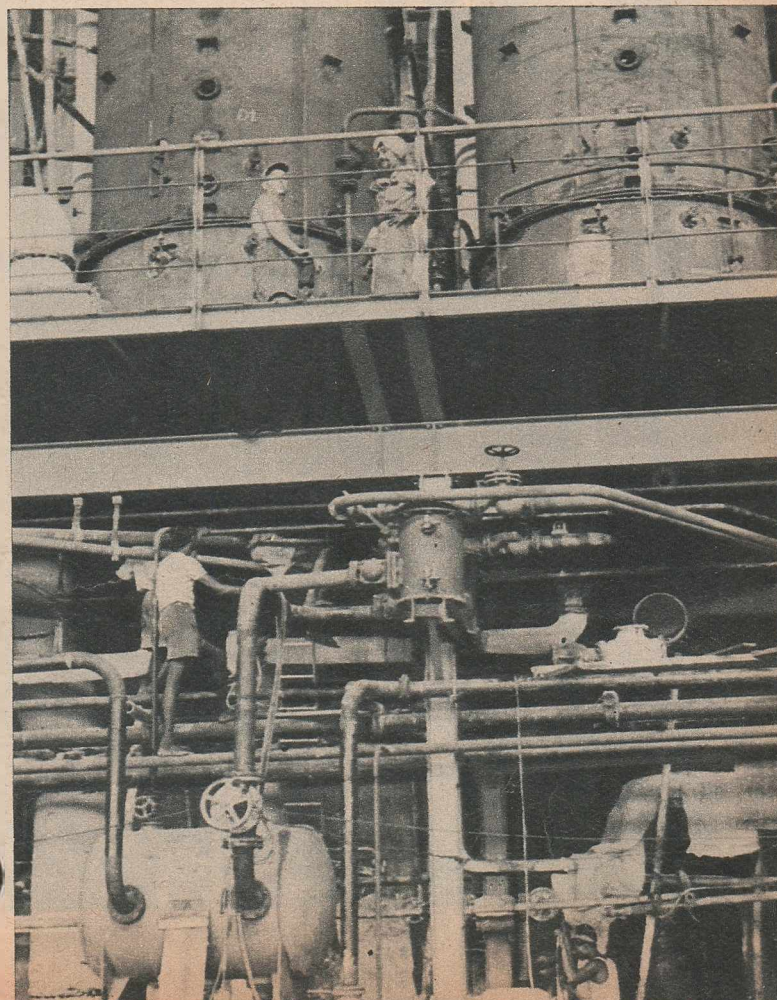
tică și spre celelalte țări socialiste. Vechiul proverb „prietenu la nevoie se cunoaște” își dovedește încă o dată viabilitatea. Ajutorul care vine din aceste țări nu numai că nu ia nimănui pământul, dar îl face mai roditor; nu numai că nu răpește independența nimănui, dar o face mai puternică; nu numai că nu contribuie la asuprirea nimănui, dar face să devină posibilă eliberarea din multe lanțuri economice sau politice străine.

Republica Socialistă Cehoslovacă a făcut în dar Cambodgiei o termocentrală electrică. O altă termocentrală cehoslovacă a fost achiziționată de cambodgieni. Cine ar putea contesta faptul că de la aceste centrale vor porni nu numai simple fire electrice, ci și firele unei puternice prietenii?

La Deir El Zor, în regiunea siriană a R.A.U., se înalță un sanatoriu T.B.C. construit cu ajutorul R.P. Ungare. Care dintre oamenii care-și vor recăpăta sănătatea aici nu se vor gândi că datorează acest lucru prietenilor din lumea socialistă?

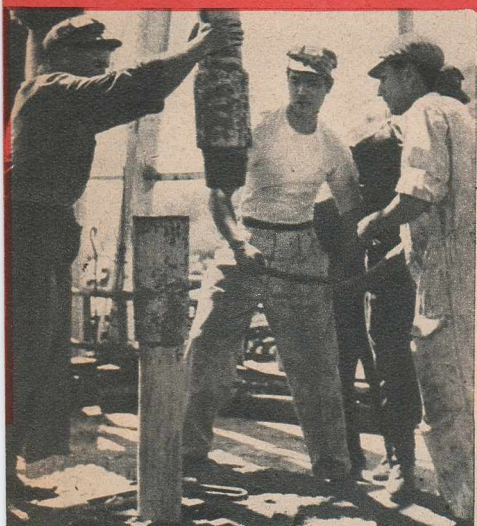
În India, specialiștii români înalță rafinăria de la Gauhati (statul Assam). Alți specialiști români au ajutat pe indienii în pros-

În jungla ceyloneză se construiește cu ajutorul R.S. Cehoslovace o importantă rafinărie de zahăr.

La Djangalak (Afganistan), a fost construită cu ajutorul U.R.S.S. o mare uzină pentru repararea mașinilor (stînga), înzestrată cu utilaj din cel mai modern, de fabricație sovietică (sus).

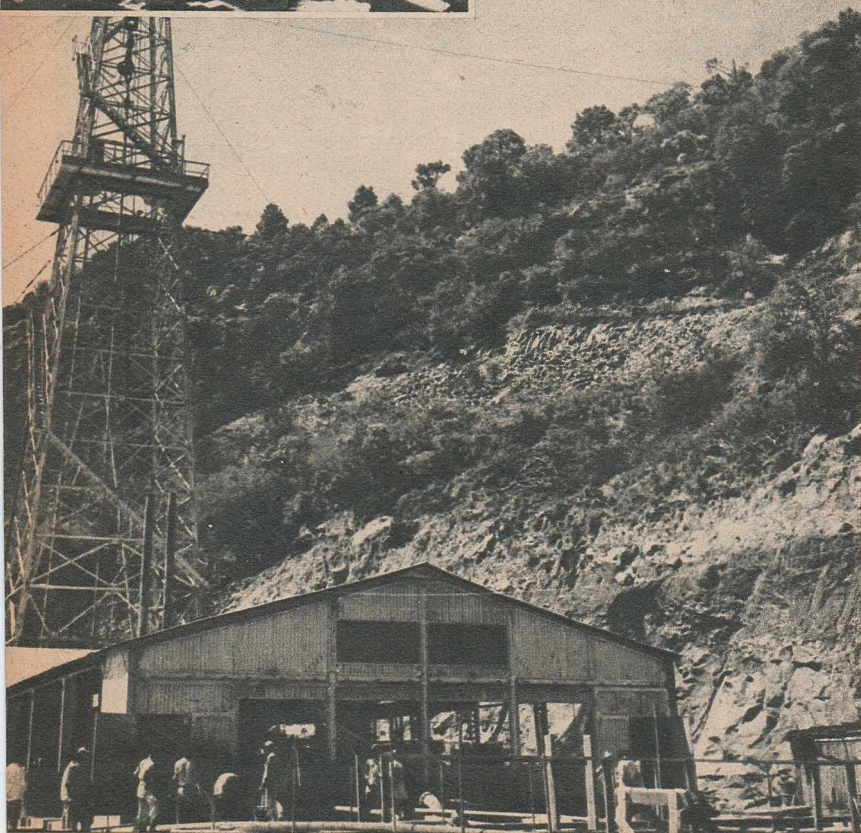
„Poporul indian apreciază foarte mult ajutorul prietenesc acordat de R.P. Română în dezvoltarea industriei petrolifere” — a declarat ministrul Indian al Minelor și Petrolului cu prilejul unei vizite făcute la șantierul de la Gauhati, unde se instalează o rafinărie livrată Indiei de R.P. Română. Specialiștii români, folosind utilaj românesc, ajută totodată la prospectarea și exploatarea zăcămintelor petrolifere din India. În fotografia de jos, o sondă instalată de specialiști români (stînga) la Jawalamuki (nord-vestul provinciei Puadjab).

pectarea și exploatarea unor importante zăcăminte de petrol. Timp de secole India a fost una din sursele de aur și fildeș care îmbogățeau pe colonialiștii britanici. Care indian nu se va gândi că românii scot din adîncurile pămîntului indian „aurul negru” numai și numai cu gîndul de a spori bogățiile Indiei înseși?

Ajutorul pe care Uniunea Sovietică și celelalte țări socialiste îl acordă Asiei și Africii este un ajutor nobil, dezinteresat.

Ajutorul acordat acestor țări ar putea fi mult sporit, dacă problema cheie a zilelor noastre, problema dezarmării, s-ar bucura de o soluționare favorabilă.

Dacă o parte din sumele uriașe alocate cheltuielilor militare ar fi folosite pentru ajutorarea țărilor din Asia, Africa sau America Latină, aceste țări ar putea să realizeze într-un timp scurt un salt uluitor de la înapoiere economică la un nivel de viață demn de secolul nostru.

„Ajutorul american” — o afacere rentabilă.

(Fotomontaj din revista americană „Fortune”)

CU SARE ȘI PIPER

EU ȘI FĂRĂ FARD

În timpul manevrelor N.A.T.O., în Germania Federală, un tanhist american intră într-o casă. După ce dărâmă două ziduri, tancul se opri într-o cameră unde locatarii se aflau tocmai la masă. Tanchistul scoase capul din turelă și întrebă:

— Pe unde s-o iau ca să ajung la Hannover?

— Foarte simplu — răspuse unul din comenseni. Spargi zidul din față, treci prin brutăria de alături, dărâmi biserica din colț și ajungi în stradă. Acolo mai întrebă.

★

La O.N.U.

— De ce o-ați îngălbenit, Sir, când au intrat delegațiile țărilor africane în sală?

— Mi s-a făcut negru înaintea ochilor!...

★

— Doctore, cât o să mă coste să-mi scoți măseaua asta?

— Zece dolari.

— Păi asta-i hoție! Zece dolari pentru cinci minute de muncă?!

— Dacă doriți, pot să o-o scot și mai încet.

★

Judecătorul: Ce vină se aduce acuzatului?

Grefierul: A prins o pisică de coadă și și-a lovit cu ea soția pînă cînd aceasta a căzut în nesimțire.

Judecătorul: Și soția a depus plîngere?

Grefierul: Nu ea. Societatea pentru protecția animalelor.

LU ȘI LI

Lu și Li stăteau pe nisip lângă malul apei și se prăjeau la soare. Și ei și ea erau bătrîni și trăiau din amintiri.

— Iți aduci aminte — zise Li — de căpitanul acela care a căzut în apă și care mi-a plăcut atît? Pe vremea aceea tu încă nu mă iubeai.

— Ți-a plăcut căpitanul? — zise Lu. Ciudat. Avea cizme și purta în buzunar un brici. Mă mir că l-ai putut înghiți!

— Dar de fata aceea blondă pe care ai urmărit-o o zi întreagă îți mai aduci aminte?

— Cum să nu! Era tînără și fragedă. N-am s-o uit toată viața!

— Din cauza ei m-ai lăsat singură o zi și o noapte. Nici eu n-am să ți-o uit niciodată!

— Și lui Li îi căzură două lacrimi mari, mari.

— Atîția ani au trecut de atunci și tu îmi mai porți încă pică! — suspină Lu. — Da, au trecut vreo două sute de ani! — zise Li melancolică.

— Cum? Două sute de ani? — se miră Lu.

Dar înainte de a primi răspuns o văzu pe Li aruncîndu-se în valurile tulburi ale Nilului. Lu o urmă imediat, căci nu se cade să-ți lași soția singură în apă chiar atunci cînd ești crocodil.

Erich HANKO
(Din „Eulenspiegel“)

MARK TWAIN DESPRE ALEGERILE ȘI POLITICIENII DIN S.U.A.

William Penn și-a cîștigat recunoștința eternă a indienilor numai pentru faptul că s-a purtat cîștit cu ei; știu eu, să spunem aproape cîștit. Dacă nu cu totul cîștit, în orice caz modul în care s-a purtat a fost complet nou pentru indienii din timpul său. Penn a cumpărat întreg statul Pennsylvania de la indienii și a plătit, așa cum se cuvine între oameni cumsecade: le-a dat mărgelile de sticlă și două pături vechi, valorînd în total 40 de dolari. Pentru asta a obținut întregul stat. Cît s-a scumpit viața de atunci! Acum trebuie să dai de vreo zece-douăzeci de ori mai mult ca să cumperi un singur senator al acestui stat.

★

În legătură cu alegerile prezidențiale, mi-am amintit de întimplarea următoare: un om trăgea să moară. Înainte de a-și da suflul, el întrebă pe preotul de la căpățiul său: „Unde ar fi mai bine să mă duc? În iad sau în rai?” Preotul îi răspunde: „N-aș putea să te sfătuiesc în această problemă, deoarece fiecare din alternative își are avantajele ei: în rai clima este mai bună, în schimb în iad e o societate mai interesantă...”

★

Dacă am avea mai puțini oameni de stat, am avea nevoie de mai puține vase de război.

★

Ce-i mai necesar în viață? Ignoranța și încrederea în sine. Cu aceste două elemente succesul vă este asigurat.

IERBAR ELECTORAL

— ediție 1926 —
revizuită și adăugită în 1932

Clomagus cotonogensis

Specie foarte răspîndită în trecut, în sezonul alegerilor. Planta se cultiva prin altoire, fiind cea mai adecvată pentru altoiți opoziția. Condițiuni optime de dezvoltare pe orice vreme: în caz de secetă irigarea era asigurată de manifeste electorale, care conțineau apă de ploaie în cantități suficiente. Era o plantă comestibilă, căci se mîncea sub formă de bătaie. Vorba proverbului: bate... alegătorul e cald, că dacă rămîne rece, votează din oficiu, conform principiului: viii cu viii și morții cu... guvernul.

Buletinus fictivus

Încrîngătura mai e cunoscută și sub numele de „floarea șantajului”, deoarece în această epocă șantajul era în floare. Se disting două specii: buletinus viis și buletinus decedatis, cultivate prin metoda postumă. Se bănuiește că buletinus fictivus era pom și, de aceea, roadele lui erau poame. Și încă ce poame!

Făgăduelis electoralls

(popular: minciuna primarului)
Face parte din familia spanacului, foarte mult cultivată în alegerile din trecut. Făgăduelis se cultivau verzi și uscate. Făgăduelis electoralls nu dădeau nici un rod: erau plante sterile. Se înmulțeau prin discursuri și se împărțeau la alegători. Beneficiile și le împărțeau candidații între ei, după alegeri, cînd planta suferea o metamorfoză, transformîndu-se brusc în făgăduelis uitates.

Primarus alesus

Făcea parte din familia... prefectului sau a altui conducător județean. Era o plantă hibridă și se obținea prin încrucișarea lui făgăduelis electoralls cu clomagus cotonogensis. De aceea, devenea curînd făgăduelis cotonogensis, sau chiar cotonogensis fără făgăduelis. Nu făcea flori, nu făcea fructe: făcea... avere.

Victor PIȚIGOI

ÎN 4 RÎNDURI

Militarii americani care săvîrșesc asasinat în rîndurile populației vest-europene sînt judecați de tribunalele militare americane și... achitați (ziarele).

Justiția a fost servită
Probă-l verdictul pronunțat!
Căci achitare li s-a dat
Deoarece și ei... achită!

V. RĂDULESCU

Epitaf unui guraliv.

Sub piatra asta odhnește
un vechi și cunoscut ilmbut.
O lume-abia se dumirește
cum poate fi așa... tăcut.

Exploatatorilor colonialiști, care sînt izgoniți din colonii sub presiunea mișcării de eliberare.

În urma celor întimplante,
drept veșnic semn amintitor,
popoarele eliberate
v-au oferit cite-un... piclor.

Lui Li Sin-Man (internat într-un spital din Honolulu, pentru pierderea facultăților mintale).

Sfîrșitul tău răsunător
e cel mai bun indiciu
că locul unii dictator
e numai la... ospiciu

Mircea CODRESCU

ALEGERILE DE ALTĂDATĂ

Desene de E. ARNO

„Alegerile erau libere.”

„Inșușirile” fiecărui candidat erau afișate din timp.

„Secretul” voturilor era păzit.

„Învățămîntul gratuit” era aplicat imediat după alegeri.

ÎNGRIJIREA UNGHIILOR

Ungchia este o anexă sensibilă și fragilă a epidermei, deși are un aspect dur și pare lipsită de viață. Ea crește neîntrerupt și viața ei poate fi influențată în mod ciudat de boli și chiar de anumite tulburări trecătoare ale organismului.

Uneori însă, deteriorările unghiilor provin fie din lipsa de îngrijire rațională, fie din cauza folosirii timp îndelungat a unor substanțe nocive. Astfel, folosirea îndelungată a săpunului prea alcalin, a leșiei, a vopselelor pentru păr, a coloranților chimici, a petrolului, a terebentinei etc. poate fi dăunătoare unghiilor. Intrebuințarea lacurilor de unghii de proastă calitate și a dizolvanților acestor lacuri este de asemenea contraindicată, deoarece, cu timpul, unghiile devin uscate și se rup ușor.

S-a pus de multe ori întrebarea dacă este bine sau nu să se lăseze pielea de la baza unghiei. Medicii sînt de părere că prin îndepărtarea ei se deschide microbilor o poartă de intrare. Dacă totuși obișnuieți să lăsați această piele, aveți grijă să ștergeți locul respectiv cu alcool, spre a-l dezinfecta și a preveni o eventuală infecție. Iar dacă această piele este suficient de fină și nu-i nervește să o lăsați, atunci obișnuieți-vă ca de două ori pe zi, după ce v-ați spălat și șters mâinile, să împingeți în jos pielea de la baza

unghiei, fie cu colțul prosopului, fie cu partea neascuțită a pilei.

Pentru a albi partea liberă a unghiei, care de multe ori se îngălbenește sau se pălează, se trece pe sub ea o bucăciță de vată înfășurată pe o scobitoare și înmuiată în zeamă de lămție. Dacă aceasta lipsește, folosiți sarea de lămție dizolvată în puțină apă caldă.

Băile de ulei sînt excelente pentru unghiile uscate și care se rup cu ușurință. Încălziți în bain-marie puțin untdelemn, puneți-l în două ceșcuțe și înmuiați degetele timp de un sfert de oră. În momentul folosirii adăugați untdelemnului o fiolă de vitamina A uleiioasă. Repetați operația vreme de 15 zile. Amestecul se poate întrebuința mai multe zile în șir. Procedind astfel, unghiile își vor recăpăta lăria și luciul.

Multe femei întrebuințează lacul de unghii în diferite tonuri de roz sau roșu și poate și do. faceți acest lucru. Dar dacă cumva nu aveți timp sau posibilitate de a întreține acest lac în perfecte condițiuni, atunci nu-l folosiți, pentru că nimic nu este mai urît decît o unghie cu lacul colț pe jumătate.

Ileana VIDRAN

BOTA GAVRIL — Lupeni. Dintre plantele citrice de climă caldă, cel care se pretează mai ușor la cultivare în țara noastră este lămiiul. Bineînțeles, avînd grijă de a-i crea condiții speciale în timpul iernii. Dacă e altoit la timp, acesta nu rămîne numai o plantă decorativă, ci produce și fructe. Floarea despre care ne vorbim n-a trăit pentru că n-a avut nici lumină și nici aer suficient. În general trebuie să știți că nu e sănătos — nici pentru floare și nici pentru om — să se țină ghivecele în camera de dormit. În legătură cu peștii de acvariu, dacă vreți o documentare mai amplă, procurați-vă revista „Natura” nr. 5 din 1960. Adresați-vă eventual la redacția revistei, în București, b-dul Schitu Măgureanu 9.

MĂCRIȘ NICOLAE — Buzău. Cercetătorii în domeniul biologiei marine au stabilit că peștii de care ne vorbim produc un curent electric destul de puternic pentru a-și immobiliza atât dușmanii cît și propria pradă pentru hrană. Peștele torpedo, spre exemplu, produce un curent care ajunge pînă la 30 de volți tensiune și pînă la 7-8 amperi în intensitate. Cît despre puritatea apei de mare, aceasta se explică în mare măsură prin acțiunea substanțelor antibiotice pe care le secretează unele bacterii precum și algele microscopice. Aceasta nu înseamnă însă că apa de mare acumulează la infinit cantități imense de substanțe antibiotice; acestea se pierd, descompunându-se, ca orice alte substanțe organice sau compuși chimici, sub influența celor mai diverși factori.

NEUȘTĂDTER ILSE — Sercaia. Noi am publicat rețeta vinului de măceș pe care o găsiți de altfel și în broșura „Plantele medicinale izvor de sănătate”, recent apărută. Vinul combinat de care ne vorbim este probabil o specialitate a

regiunii dv., pe care n-o cunoaștem. Dacă ați auzit într-o emisiune de radio rețeta pentru păstrarea acestui vin și n-ați reținut-o exact, adresați-vă printr-o scrisoare Radiodifuziunii, București, str. Al. Popov 80.

JURCĂ GHEORGHE — Hunedoara. Cei șapte înțelepți ai Greciei antice sînt socotiți: Thales din Mileet, Pittacus, Bias, Cleobul, Myson, Kilon și Solon. Unii autori îi socotesc însă le fel de înțelepți și pe Periandru și Anacharsis. Dintre operele poetului grec Hesiod, „Theogonia” n-a apărut la noi, în schimb a apărut volumul „Muncile și zilele”, pe care îl puteți găsi încă la librării. Pentru concursul „Cine știe cel mai bine”, adresați-vă la Radiodifuziune.

AVRAM EUSEBIU — Craiova. Nu există altă metodă pentru distrugerea părului din rădăcină, decît depilarea electrică. Această operație fiind însă destul de grea și de costisitoare, nu se aplică, în general, decît în cazuri de necesitate terapeutică. La drept vorbind, nu vedem de ce căutați să vă depilați. Nu vă dați seama, probabil, cît de urît poate arăta un bărbat cu fața depilată. Noi vă sfătuim să renunțați la asemenea idei, pentru că altfel veți regreta, mai tîrziu, cînd veți constata că pareți complet efeminat.

PANĂ ILIE — Sibiu. Viroză se numește o boală care e provocată de un virus. Sînt cunoscute pînă acum peste 400 de viroze, dintre care mai mult de jumătate acționează numai asupra plantelor superioare. Cele mai răspîndite boli virotice la oameni sînt: poliomielitea, gripa, variola, hepatita epidemică, turbarea, encefalita, herpesul, oreionul și unele meningite. Deci, dacă auziți undeva că e vorba de o viroză e prudent să vă feriți ca de orice boală contagioasă.

GOICEAV IRINA — Giurgiu. Dorii să cunoașteți cum se combat bolile provocate culturilor de porumb de „tăciune”? În acest scop vă recomandăm lucrarea tov. A. Săvulescu, C. Manolache și C. Zahariță, intitulată: „Bolile, dăunătorii și buruienile din culturile de porumb și combaterea lor”, apărută în Editura agrosilvică de stat. Veți găsi acolo un capitol special consacrat modului de a combate „tăciunea”, cît și alte îndrumări folositoare preocupărilor dv.

BREZEANU AUREL, elev — Ploiești. Exprinarea „munții vulcanici sînt stinși” nu e de loc corectă — chiar dac-ați întilnit-o într-un manual școlar. Corect ar fi fost: „Vulcanii munților sînt stinși”, pentru că „vulcanii” sînt stinși, nu „munții”. Cuvîntul „ghiurghiului” înseamnă roșudeschis, trandafiri, și se trage din limba populară folosită altădată de meșterii boiangii. Aceștia, spre a deosebi diferitele nuanțe ale roșului, spuneau: cîrmiziu, cînobiu, cîcudiu, ghiurghiului, ghiuziu sau pembă.

COSMA ALEXANDRU — Brătești, Tîrgoviște. În baza art. 15 din decretul nr. 285 din 6 august 1960, angajații care au primit în mod legal alocația de stat pentru copii, o sumă totală mai mare decît aceea care li se cuvine potrivit noilor prevederi, vor primi în continuare aceeași sumă cu condiția:

- 1) Să lucreze în aceeași unitate și să nu li se majoreze salariul tarifar de încadrare.
- 2) Să nu li se majoreze veniturile imposabile existente la 1 septembrie 1960.
- 3) Să nu li se modifice dreptul la alocație prin creșterea sau micșorarea numărului copiilor, prin depășirea de către aceștia a vârstei de 14 ani, copiii să nu fie întreținuți de stat sau o organizație obștească și să nu fie bursieri.

Dacă față de cele arăte mai sus, vi se cuvine alocația de stat pentru copii și în cazul în care vi se refuză plata, aveți dreptul — în baza codului muncii — să vă plîngeți comisiei de liti-gii, iar după aceea, dacă nu sînteți mulțumit cu soluția dată, comitetului sindical al întreprinderii unde lucrați și, în cele din urmă, tribunalului raional.

G. O. R. E. S. C. U — farmacist, Rucăr-Muscet. Drepturile bănești ce se cuvin unui salariat care înlocuiește în mod temporar un alt salariat care deține o funcție de conducere sînt prevăzute în H.C.M. nr. 175 publicată în Colecția de Hotărîri și Dispoziții ale Consiliului de Miniștri nr. 13 din 25 februarie 1959.

SFATURI practice

ILUMINATUL PLĂCUT AL INTERIORULUI

Un rol deosebit de important în aspectul unui interior revine iluminatului artificial. De felul cum e iluminat un apartament depinde în mare măsură buna dispoziție a locatarilor, ca și frumusețea interiorului. Și aceasta cu atît mai mult în timpul iernii, cînd zilele sînt scurte și cînd trebuie să ne petrecem o mare parte din vreme la lumină artificială.

Specialiștii în problema iluminatului — în special cei din țările nordice, unde iarna nopțile sînt atît de lungi — au studiat și continuă să studieze cele mai indicate metode pentru amplasarea și dirijarea surselor de lumină atît din punct de vedere al specificului locurilor de muncă, cît și din cel al aspectului plăcut și odihnitor al interiorului de locuit.

Concluziile cu care deocamdată acești specialiști sînt unanim de acord recomandă ca cea mai indicată pentru interiorul unui apartament, lumina indirectă. Așa se și explică de altfel de ce lustrile moderne au becurile orientate către tavan și nu către podea, cum se obișnuia pînă mai acum cîțiva ani. În modul acesta, lumina care pornește de la bec se reflectă în tavan, de unde se difuzează în toată încăperea, fără a mai fi supărătoare pentru ochi.

Dirijînd lumina indirectă după plac, putem pune în valoare anumite colțuri sau obiecte din interior, cum ar fi: biblioteca, o statueta, un tablou, o plantă decorativă, un acvariu, un bibe-

lou etc. Pentru aceasta n-avem decît să fixăm becul în locul cel mai potrivit, îndreptat către obiectul pe care vrem să-l luminăm, și să-l mascăm cu un abajur perfect opac în partea care trebuie să rămînă în umbră. Pentru confecționarea în casă a unor asemenea abajururi invizibile, ne putem servi foarte bine de ghivecele de flori din pămînt ars, care se pretează de minune la o astfel de folosire, avînd atît forma indicată, cît și gaura prin care să putem introduce sîrmele izolate pentru curent electric necesar becului așezat în interiorul lui.

Tot într-un ghiveci — sau, dacă vreți, în orice vază de flori opacă — putem așeza un bec electric, iar de jur-împrejur, ieșind în afară, flori artificiale sau spice uscate de grîu. Vom obține astfel un efect de lumină care va stîrni admirația și nu va obosi cu nimic privirile (vezi ilustrația).

În sfîrșit, mai putem folosi becul electric și pentru înmiresmarea plăcută a aerului din interior, dacă înainte de a-l aprinde, picurăm pe el puțin din parfumul pe care-l preferăm.

JOSIANA

DE VORBĂ CU MEDICUL

T.N. — București. Nu vă alarmați; leziunea de care vorbiți se pigmentează adeseori, mai cu seamă dacă este supusă unor iritații frecvente. În nici un caz nu poate fi vorba de localizarea unei tumori maligne și nici chiar benigne.

DĂNCIULESCU MIHAELA — Ploiești. Dat fiind că toate analizele făcute vă indică o funcțiune endocrină normală, este vorba de o obezitate constituțională. Baza tratamentului va fi deci un regim hipocaloric și hipolipidic. Veți elimina din alimentație grăsimile și veți reduce la minimum dulciurile și făinoasele. Nu veți dormi ziua, ci veți face cît mai multă mișcare. Practicați gimnastica matinală și sportul alpin (ascensuni). Slăbirea nu trebuie să fie bruscă: 4 kg în prima lună și apoi cite 2 kg pe lună pînă la stabilirea greutateii normale în raport cu statura. La 1,60 m trebuie să cântăriți între 58-60 kg. Cu tratamentul indicat și cu răbdare veți obține rezultatul dorit.

F.P. — Brăila. Faceți următorul tratament: aplicați seara pe toată pielea capului un tampon voluminos de vată îmbibată în următoarea soluție: alcool 20 gr, glicerină 10 gr, sulf precipitat 10 gr, apă pînă la 100 ml (extern). Dimineața următoare se spală capul cu apă caldă și săpun. Reduceți în alimentație grăsimile, în special cele animale. Reduceți de asemenea dulciurile, piinea și sarea. Faceți sport în aer liber și gimnastică respiratorie. Luați cite 6-8 pastile de Polivitamină pe zi.

DONA — Galați. Dacă inima vă este sănătoasă atunci este vorba de o tulburare — de cele mai multe ori constituțională — a circulației periferice. Tratamentul indicat a fost bun. Vă mai recomandăm un examen genital și endocrinologic la serviciile de specialitate. Acneea feței ar putea fi și ea în legătură cu o disfuncțiune endocrină genitală sau de altă natură.

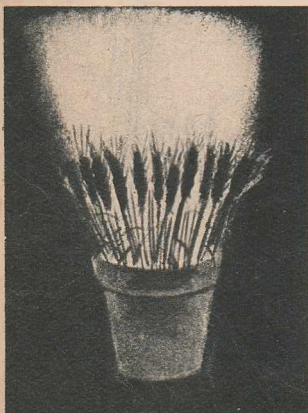
N.B. — Constanța. În măsura în care cazul dv. este identic cu acela la care vă referiți, faceți întocmai tratamentul indicat acolo. Nu adăugați novocaină.

PRUNDEANU ION — Loco. Tratamentul este mixt: igienodietetic și medicamentos. Evitați eforturile fizice și mesele abundente, preferînd regimul lacto-făinos vegetarian bogat în crudități. Alimentele trebuie să fie sărace în sare. Trebuie să combați balonările și constipația prin purgative și laxative.

Ca medicamente, vă recomandăm: Corfilina, trei tablete pe zi timp de 7-10 zile sau în injecții intravenoase una pe zi. Vă mai recomandăm: 20 cm cubi pe zi de glucoză în injecții intravenoase. Vitamina B₁₂, vitamina C și Trifosfaden cite o injecție pe zi intramuscular în serii de 15-30 fiole.

ADRIAN — Orăștie. Ca tratament igienodietetic vă recomandăm: evitarea variațiilor mari de temperatură și a alergeniului; muncă la adăpost de praf și evitarea eforturilor fizice și psihice; zile de regim de fructe și un regim sărac în sare. Ca tratament medical vă recomandăm: asanarea foselor nazale dacă există vreo leziune sau malformațiune. După un examen al sputei, cu stabilirea sensibilității la antibiotice prin antibiogramă, veți face aerosoli cu antibioticul respectiv. Luați 5-6 lingurițe de Sirocol cu efedrină pe zi. Tratați orice focar de infecție din organism, dacă există așa ceva. Tratamentul de desensibilizare și fizioterapia se fac în spital. La a doua întrebare vă răspundem că o continuare a acestei practici poate influența nefavorabil boala astmatică de care suferiți. Părăsiți deci de îndată acest obicei și faceți 20 de injecții intramusculare cu Epifizan. După o pauză de trei săptămîni repetați tratamentul.

Dr. Silviu GHERA

LA ÎNCEPUT A FOST DOAR LA COVENTRY...

de Diana PURCELL

Coventry a fost, la sfârșitul războiului, un simbol al distrugerilor pricinuite Angliei de nașiști. Astăzi orașul-martir devine un simbol al scăderii necontenite a standardului de viață al muncitorilor; șomajul face ravagii în industria constructoare de mașini.

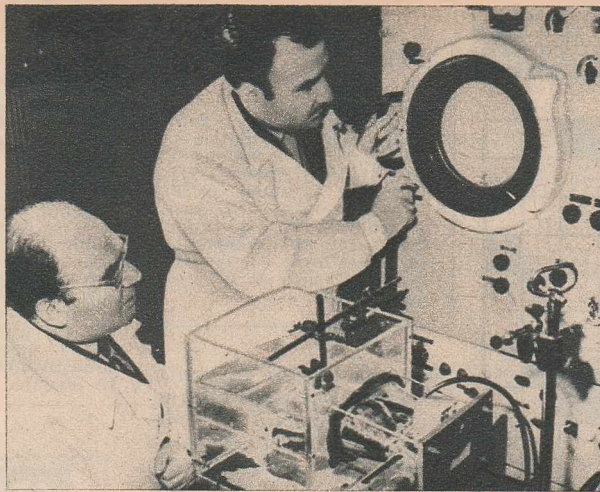
Înainte de război, constructorii de mașini din Coventry erau renumiți în întreaga lume capitalistă. Dar astăzi Coventryul — cu industria sa concentrată în proporție de 90% în fabricarea de mașini sau părți auxiliare — este primul oraș din Anglia în care s-au resimțit din plin efectele incapacității Angliei de a face față concurenței de pe piața mondială capitalistă. Toate fabricile de aici au trecut la săptămâna de lucru incompletă. La început au fost suprimate orele suplimentare; apoi s-a anunțat că săptămâna de lucru trebuie să fie redusă la trei zile. Aceasta a însemnat aruncarea în ghearele șomajului a numeroși muncitori.

Ceea ce se petrece la Coventry nu este un „fenomen local”. Criza a cuprins industria constructoare de mașini din întreaga țară, și în special industria de automobile. În prezent peste 125.000 de muncitori calificați sînt nevoiți să lucreze numai 2-3 zile pe săptămîna, cu reducerea corespunzătoare a salariilor, iar alți 40.000 sînt șomeri totali. Și nu există nici o perspectivă de îmbunătățire a situației. „În industria constructoare de mașini, și în special în industria de automobile, situația se înrăutățește tot mai mult și nu există nici un simptom că s-ar putea îmbunătăți” — a declarat recent secretarul comitetului districtual Birmingham al Confederației sindicater muncitorilor din industria navală și constructoare de mașini.

La agravarea situației contribuie în primul rînd faptul că refacerea economiei vest-germane a creat un rival serios pentru Anglia pe piața capitalistă. Pe de altă parte economia britanică este din ce în ce mai mult strangulată de marele capital american. Recenta „afacere Ford” (înghierea de către firma americană de automobile „Ford” a acțiunilor engleze ale societății „Ford Motor Company” — n.r.) a aruncat o lumină și mai puternică asupra acestei stări de lucruri.

Efectele acestei crize grave prin care trece industria constructoare de mașini se repercutează nu numai asupra industriilor auxiliare, ci și asupra comerțului.

Nu-i de loc ușor să se lichideze impasul creat. Există însă factori care ar putea duce la îmbunătățirea situației. În primul rînd, încetarea secătuirii economiei țării de către uriașele cheltuieli militare și, în al doilea rînd, promovarea unui comerț pe baze sănătoase cu toate țările lumii.

TUMORILE CANCEROASE vor putea fi descoperite cu mai multă siguranță datorită unui biolocator care funcționează cu ajutorul ultrasunetelor. Noul aparat este invenția celor doi oameni de știință sovietici pe care-i vedem în fotografie: doctorul în științe biologice I. Elpiner (stînga) și inginerul I. Faikin.

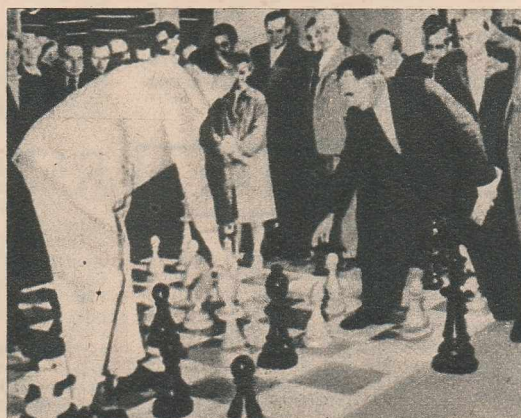
TELEFOANELE CU MAGNETOFON au început să fie fabricate în serie la întreprinderea de instalații automate pentru telecomunicații din Shanghai (R.P. Chineză).

LEAC CONTRA... FUMATULUI. Întreprinderea medico-farmaceutică din Białystok (R.P. Polonă) a început producția unui nou medicament, destinat celor care vor să abandoneze fumatul. Medicamentul se numește „Antinicotin” și, după cît se pare, rezultatele lui sînt dintre cele mai bune.

CIMPOIUL este un instrument foarte răspîndit în R.S. Cehoslovacă. Deosebit de renumite sînt cimpoiile din regiunea Chodsko, (Boemia apuseană). Cimpoiile lucrate aici de meșteri ca Jakub Konradý sînt confecționate din piele de cîine, fiind împodobite cu capete de țapi sculptate în lemn. În fotografie, Jakub Konradý, asistat de unul din nepoții săi.

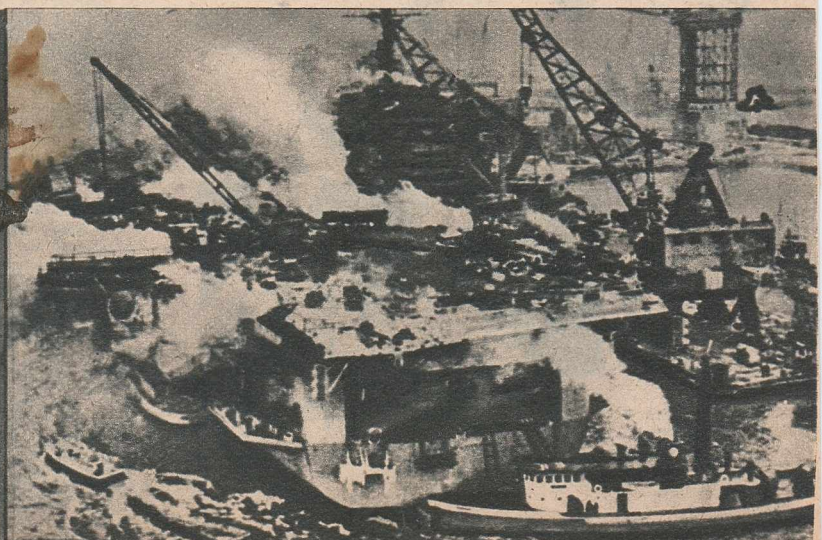
ÎN AFARĂ DE CONCURS... La ultima Olimpiadă de șah desfășurată la Leipzig, în R.D. Germană, în afara sutelor de partide oficiale s-a jucat și una în afară de concurs. Președintele Federației internaționale de șah, Folke Rogard, și R. Becher, președintele Federației de șah din R.D. Germană, și-au măsurat puterile într-o partidă fulger.

DUPĂ MAI BINE DE 300 DE ANI a fost descoperită în rada portului Stockholm epava vasului de război „Vasa”, scufundat în anul 1628, în timpul unui din războaiele purtate de Suedia. În prezent se lucrează la etanșizarea epavei, operație care va permite readucerea ei la suprafață. În fotografie, un scafandru care lucrează la etanșizarea cu ajutorul sudurii.

AU PIERIT ÎN FLĂCĂRI. O puternică explozie s-a produs nu demult pe vasul port-avion „Stellation”, aflat în construcție la șantierul naval din Brooklyn (New York). 57 de muncitori și-au pierdut viața în uriașul incendiu care a izbucnit în urma exploziei.

MONSTRUOSUL A S A S I N A T C O L O N I A L I S T

Conștiința omenirii a fost cutremurată de vestea asasinării mișeștii a lui Patrice Lumumba și a celorlalți doi lideri ai poporului congolez, Okito și Mpolo. Crima aceasta, care marchează o etapă zguduitoare a tragediei congoleze, se înscrie ca una dintre cele mai întunecate pagini ale istoriei sângeroase a colonialismului, dezvăluind cinismul și bestialitatea colonialiștilor belgieni și a aliaților lor din N.A.T.O., din ordinul cărora acționează mercenari de teapa lui Chombe, Mobutu și ceilalți.

Acum, fiind exterminarea fizică a celor trei lideri ai Congoului liber și independent de către gizii plătiți ai colonialiștilor este fapt împlinit, adevărații călăi — autorii principali ai asasinatului monstruos, patronii din metropolele occidentale — sînt țintuiți la stîlpul infamiei, acoperiți de valul miniei și indignării popoarelor. Odiioasa înscenare a „evadării”, după torturarea inchizitorială a celor trei lideri congolezi, nu poate acoperi urmele fărădelegii săvîrșite, după cum nu poate absolvi de răspundere pe secretarul general al O.N.U. și pe șefii așa-numitului comandament al trupelor O.N.U. care, încălcîndu-și obligațiile ce le reveneau în virtutea hotărîrilor Consiliului de Securitate, au servit tot timpul drept paravan pentru colonialiștii belgieni și mercenarii lor, încurajîndu-i printr-o pasivitate calculată și plină de complicitate, incompatibilă cu Carta O.N.U. Crima săvîrșită impune înlăturarea imediată a lui Hammarskjöld din postul de secretar general al O. N. U. și arestarea și judecarea agenților colonialiștilor Chombe și Mobutu.

Asasinarea lui Lumumba și a tovarășilor săi de luptă nu va reuși să pună stavilă mișcării crescînde a forțelor patriotice din Congo. Socotelile colonialiștilor și ale mercenarilor lor vor da greș și de astă dată. Poporul congolez va ridica mai sus, și mai dîrz steagul luptei anticolonialiste, pentru libertate, steag înroșit încă o dată, prin sîngele eroilor poporului congolez: Lumumba, Okito și Mpolo. Așa cum se arată în Declarația guvernului sovietic, acordarea unui ajutor pentru salvarea Republicii Congo este „o datorie sfîntă a tuturor statelor iubitoare de libertate”.

Poporul nostru a primit cu adîncă indignare vestea zguduitoare a asasinării lui Patrice Lumumba și a celorlalți tovarăși ai săi. Înfierînd odioasa crimă a lacheilor colonialiști înfăptuită cu complicitatea lui Hammarskjöld, oamenii muncii din patria noastră cer cu tărie pedepsirea criminalilor și înlăturarea lui Hammarskjöld din postul de secretar general al O.N.U., precum și înfăptuirea acelor măsuri care să permită poporului congolez să-și rezolve singur treburile interne.

Un minut de reculegere în memoria lui PATRICE LUMUMBA și a tovarășilor săi de luptă OKITO și MPOLO, asasinați mișeștii de colonialiștii belgieni și sîmbriașii lor. Aspect de la adunarea de protest a oamenilor muncii din Capitală, convocată în aula Facultății de Științe Juridice din Inițiativa Comitetului național pentru apărarea păcii din R.P.R. și a Ligii romîne de prietenie cu popoarele din Asia și Africa.

Eroul din Congo

de Evgheni DOIMATOVSKI

Tu nu mi-ai apărut vreodată-n use,
dar înaintea mea te vad în veci,
cu mîinile la spate, în cătușe,
cu minceci scurte, în cămașă treci.

Privirea ta, ce nimeni n-o abate,
disprețu-și strigă, mîndru, neclintit,
lovit de glont, îngă un Ford, în spate,
cînd viața pentru viață-ai dăruit.

Și temnița din Thysville (și-a fost casă
de tine mîndru este veacu-ntreg
și pleoapa sfîșiată lumii lasă
tristețea ce și cu o înțeleg.

Ca pruncul care geme, e mai vie
muțenia ostașului căzut.
Și Congo — uriașa tragedie,
ca un curent prin inimi a trecut.

Ai suferit, o știm, atîta-n viață
pentru noblețea ta de neînfînt.
Istoria nu rareori ne-nvață:
Cînd lupti pentru dreptate, nu fii blînd!

Pentru dușmani, e totul doar — pe plată!
Lovește, el nu trebuie cruțat!
Tu, cavalier cu cinstea fără pată,
naiv, doar după tine-ai judecat!

Mai știu eu colonei ce se strecoară:
aceiași e stăpînul lor secret.
Ne-ar fi-ngropat de vii odinioară
la Dunăre, ori poate în Tibet.

Ei, înșelînd poporul ca filharii,
își împărțeau cîștigu-ntre obezi.
Tu blestemai monarhii roși de carii
din parlamentul proaspăt, congolez.

Cînd te purtau la Stanleyville, eu larmă,
ce mitinguri se ridicau pe drum!
Bandiții în jur dădeau alarma
și nori de praf iscau, și nori de fum.

Și tancuri au ieșit. E meseria
lacheului, s-anunțe pe stăpîn.
Bruxelles... New York... Își face datoria —
O.K.! Dar ce dezastre-n jur rămîn!

Aveai ca reședință închisoarea
Pe umedă arșiță-ai stat flămînd.
Mai liber însă înfruntai dogoarea,
Călăii tăi nu te-au frînt!

De-acolo, din celula ferecată,
priveai către zăvorul uriaș...
Zăvoarele vor folosi odată
istoriei, să-nfrîngă pe vrăjmași!

În romînește de Veronica PORUMBACU

Patrice Lumumba, legat cu frînghii și păzit de bandiții lui Mobutu, cu puțin înainte de a fi fost aruncat în temnițele lui Chombe.

În urma asasinării lui Lumumba rămîn orfani 3 copii. Iată doi dintre aceștia: François și Patrice (în dreapta și în stînga băiatului din centrul fotografiei).

Patrice Lumumba la sosirea pe aeroportul din Bruxelles, în ianuarie 1960, după ce colonialiștii belgieni au fost siliți să-i redea libertatea. Rănile provocate de cătușele în care fusese ținut luptătorul congolez pentru libertate îi acuzau din plin pe inchișitorii belgieni.

REDACȚIA : București, Piața Ștefiei, Căsuța Poștală 3507 of. 33 Tel. 17.60.10 int. 1744.

ABONAMENTE la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR : 3 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei; un an: 104 lei.

Prezentarea grafică: Ion VULPESCU. Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Ștefiei „I. V. Stalin”.

VACANȚĂ STUDENTEASCĂ

Fotoreportaj de A. MIHAILOPOL

Vacanța de iarnă a studenților a intrat și ea în tradițiile vremurilor noastre. O tradiție printre altele, care, laolaltă, dau anilor de studenție frumusețe și adevărată tinerețe.

Șiți câți studenți și-au petrecut anul acesta vacanța de iarnă în tabere la munte? Numai din centrul universitar București circa 2.000. Organizatorii au fost puși însă în încurcătură. Se hotărîse să fie trimiși în tabere în primul rând studenții frunțași, cei care și-au trecut cu succes examenele primului semestru. Dar examenele au adus altăia de „10”, încotri a trebuit să se ia măsuri urgente pentru mărirea numărului de locuri...

Ei, dar astea-s mărunte cheștiuni gospodărești, care s-au rezolvat pe loc, acolo în Bucegi. Mai bine să privim împreună cele câteva imagini fotografice luate în taberele studențești de la Predeal.

COPERTA NOASTRĂ

Într-o tabără studențească la Predeal. Studenta frunțasă la învățatură Luiza Epure, din anul V al Facultății de stomatologie din București.

① Un scurt eros prin nămeți, pentru... poftă de mîncare.

② Spre pîrtia de schi, în vesel monom.

③ E seară tîrziu, în cabană e cald și bine, iar colegul nostru, Edmond Frederic d.n. Guiana Franceză (care la noi în țară a văzut prima zăpadă din viața lui), știe cînteca atât de frumoasă...

④ Din nou spre București. Cine a spus că întoarcerile sînt triste? Mai ales că numai peste cîteva luni cei sîntiori se vor întîlni din nou. La marele La Munte!...

